

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
21 SEPTEMBER 1934 - No. 17

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

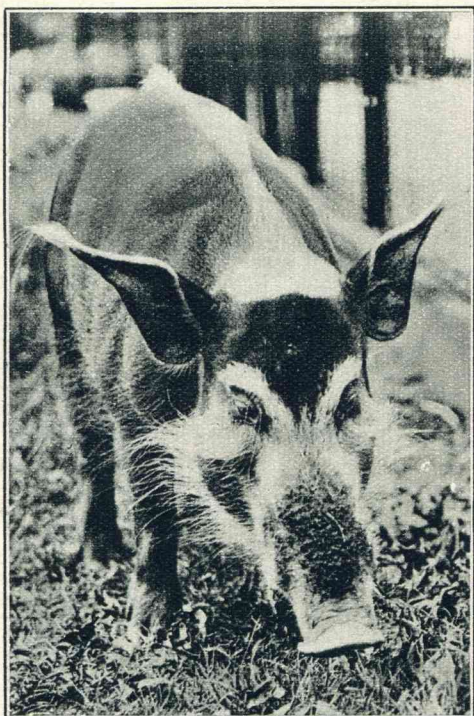

WAT 'N BRAND!

Het gevaarlijke oogenblik, hoog in het circus. De acrobaat zweeft aan de voeten van zijn partner, laat los en vliegt dan door de lucht naar zijn anderen partner, die met het hoofd omlaag aan de ringen zweeft.

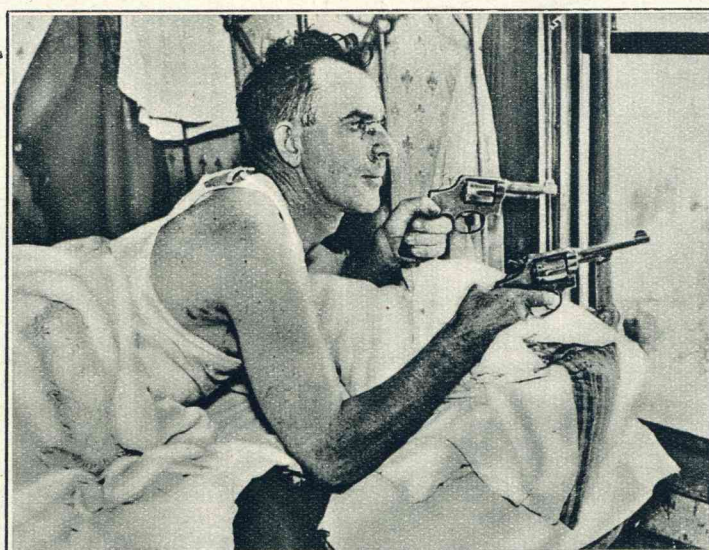
Het was moeilijk in dit ongere wezen een charmante jonge Parisienne te ontdekken. Het was mademoiselle Biget, die 'n onbrandbaar kostuum samenstelde. Om reclame voor haar vinding te maken, wandelde zij er mede over de boulevards, terwijl er brandende wol en kranten aan bevestigd waren.

Amerikaansche methoden. Op deze manier is een stakingsleider in Ohio den geheelen dag voorbereid op mogelijke aanvallen van zijn tegenstanders. Bij een straatgevecht was hij gewond, zoodat hij het bed moest houden, doch ook daar mocht zijn waakzaamheid niet verslappen.

Een der zeldzaamste maar niet een der mooiste dieren is het rivierzwijn uit Afrika, een soort wild zwijn met 40 c.M. lange ooren. Er is maar één exemplaar in gevangenschap, en wel in den Londenschen Dierentuin.

Waarschijnlijk als gevolg van een oude eigendoms kwestie loopt ergens in Londen een straat dwars door een café. Alle voetgangers en fietsers mogen op hun weg de gelagkamer passeeren.

Buiten de Grenzen

De schilderachtige Noordstraat in het oude Brouwershaven.

't Is stil op het middaguur langs de haven.

DOOR SCHOUWSCHÉ DREVEN

De smid en de wagenmaker brengen met hun bedrijf vertier genoeg in de Dorpsstraat van Scharendijke.

Ook voor de jeugd van Kerkwerpe is de bramantijd welkom.

In Haamstede worden de druiven geoogst.

De moderne molenaarswagens rijden op luchtbanden.

HAGEL

Als de zomerdagen korten,
 maar de hemel is nog blauw,
 Als de bladeren al bruin zijn,
 maar de atmosfeer nog lauw,
 Dan, als niemand nog bedacht is,
 trekken zware wolken saam,
 En de felle hagelkorrels
 kletteren op dak en raam.
 Zoo bracht zomers aftocht schade
 in zoo menig Zeeuwsch gezin,
 Zoo verdween 't bijeengegaarde,
 moeizaam saamgewerkt gewin.
 Al de kassen staan ontvensterd
 in het koel Septemberlicht;
 Druiven hangen er verpletterd,
 neergeworpen en gezwicht.

Gij, die vrij kwaamt zonder schade,
 Steunt en helpt! Het is uw plicht!

De aanvang der fascistische beweging in Italië. Mussolini wordt opgebracht.

31 October 1922 marcheerte Mussolini aan het hoofd van zijn zwarthemden naar Rome en stelde de dictatuur in.

De Wereldoorlog 1914-1918

X. (SLOT)

EUROPA NA DEN OORLOG

Beschouwt men 't Europa van na den oorlog in staatkundig opzicht, dan vertoont zich aan onzen geest een beeld, even grootsch als chaotisch. In ieder land treft men andere verhoudingen, vreemder verwickelingen, scherper conflicten aan. De betrekkingen tusschen de volken onderling zijn sinds den vrede weinig verbeterd. Eenerzijds zijn er de overwinnaars uit den wereldoorlog, die alle mogelijke moeite doen de wonden aan hun volken toegebracht te heelen en hun voormalige vijanden klein te houden door stipte naleving van de vredesverdragen te eischen, anderzijds trachten de overwonnenen zich te bevrijden van de ondraaglijke lasten hun opgelegd en bejveren zij zich hun vrijheden langzamerhand te herwinnen.

De ontevredenheid in *Duitschland* over het verdrag van Versailles was groot. En niet alleen hyper-nationalistische kringen kwamen er tegen in verzet. Het scheen ondoenlijk het land op te heffen uit den materiëlen nood. Toch kwam er, niet het minst onder begunstiging van Engeland, dat den goeden afnemer zijner producten graag zoo spoedig mogelijk weer tot welvaart zag komen, een kentering. De handelsvloot werd vernieuwd (in 1923 was Hamburg wederom de eerste haven van het Europeesche vasteland, de valutadaling veroorzaakte een sterke opleving van den export. Met bezorgdheid sloeg Frankrijk dit beginnend herstel gade. Hoe nauwlettend het toezicht op de herbewapening ook was, verhinderd kon niet worden, dat de militaire scholing van het Duitse volk wederom ter hand werd genomen. Door de enorme betalingen, die Duitschland nog steeds moest doen, geraakte men in een inflatie der geldmiddelen, waaruit alleen nieuwe leeningen en telkens herhaald uitsstel van betaling redding konden brengen. De binnenlandsche politieke toestand was in Duitschland al even weinig rooskleurig als de verhouding tot het buitenland. De eene putsch (Eisner, Kapp), de eene moord (Erzberger, Rathenau) volgde op den anderen en het regime der socialisten, verbonden met het Centrum en andere middenpartijen, verkeerde aanhoudend in gevaar. De nationaal-socialistische beweging, in 1923 onder leiding van Adolf Hitler begonnen, aanvankelijk met ironie en hooghartigheid bejegend, nam in den loop der jaren zoo in omvang en beteekenis toe,

dat haar leider ten slotte met het Rijkskanslerschap werd belast. De geschiedenis van haar opkomst en overwinning behoort tot de lectuur van den dag. Hoe men over haar ook moge denken, zeker is, dat zij een wending heeft gebracht in de historie van het Duitse volk. Duitschland staat ongetwijfeld aan het begin van een nieuwe periode. Van welken duur deze zal zijn, ligt in de toekomst verborgen.

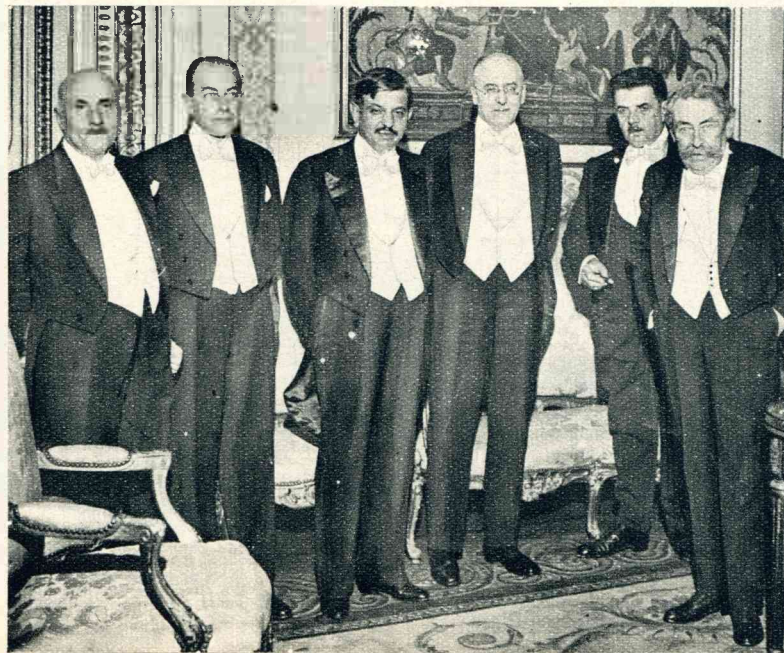
Oostenrijk, van zijn voornaamste gebiedsdeelen beroofd, was in tal van politieke kampen verdeeld. Een deel der Oostenrijkers zocht aansluiting bij Duitschland, een ander deel wilde een onafhankelijke, min of meer autocratische regeering, weer een ander deel wenschte 'n streng democratische grondwet. Tot welke botsingen deze verschillende opvattingen gevoerd hebben, leerden de afgelopen weken.

In *Hongarije* voerde na den oorlog Bela Kun een kortstondig communistisch bewind; ook de pogingen van koning Karel om zich daar met steun der monarchisten te handhaven mislukten. De Habsburger stierf op het eiland Madera in ballingschap. Hongarije heeft thans een rijksbestuurder, admiraal Horthy.

De jonge republiek *Tsjecho-Slowakije* vond in Masaryk haar eersten bekwamen president. Het land is een der voornaamste leden van de zgn. „Kleine Entente” (met Joego-Slavië en Roemenië), die

De nationaal socialistische fractie verscheen in 1930 in bruin uniform in den Deutschen Rijksdag.

Een van de laatste samenkomsten, waarop de leiders der Fransche en Duitse democratische regeeringen bijeen waren. V.l.n.r. Caillaux, minister van financiën, Curtius, minister van buitenlandsche zaken, Laval, minister-president van Frankrijk, Brüning, Rijkskanselier van Duitschland, Herriot, leider der Fransche radicaal-socialisten, en Briand, minister van Buitenlandsche zaken (zomer 1931).

Lord Curzon, Mussolini en Poincaré op de conferentie te Lausanne, waar de internationale schuldtenregeling werd besproken.

de verhoudingen, door de vredesverdragen rond den Donau geschapen, wil bestendigen.

In Turkije vond na den oorlog een groote omwenteling plaats. Het Sultanaat werd afgeschaft, de Mohammedaansche godsdienst niet langer als staatsgodsdienst erkend. Onder leiding van den voormaligen officier Moestapha Kemal, die president van de Turksche Republiek werd, nam het land snel allerlei Europeesche gebruiken aan.

Engeland, dat in den wereldoorlog zijn gunstige strategische positie door aanvallen uit de lucht was kwijt geraakt, had eveneens met groote moeilijkheden te kampen. In de verhouding tot Frankrijk kwam een verkoeling. Het streven naar zelfstandigheid in Egypte en Indië bleef niet zonder succes, de Iersche onafhankelijkheidsstrijd (Sinn Fein) deed zijn prestige veel afbreuk. Hoewel Engeland zijn financiën vrij spoedig op orde had, wordt ook dit land geteisterd door malaise en werkloosheid, tengevolge van de internationale ongunstige verhoudingen op economisch terrein.

Frankrijk wordt beheerscht door de niet ongemotiveerde vrees voor een nieuwen oorlog met Duitschland. Toen Duitschland de betalingen der oorlogsschulden in 1922 staakte gingen de Franschen

De nieuwe machthebbers in het Duitsche Rijk.

21 Maart 1933: Adolf Hitler, de aanvoerder der nationaal-socialisten, neemt de leiding van het Duitsche Rijk op zich. In de Kroll-Opera ontvouwt hij in het bijzijn van Rijkspresident von Hindenburg z'n regeeringsprogam

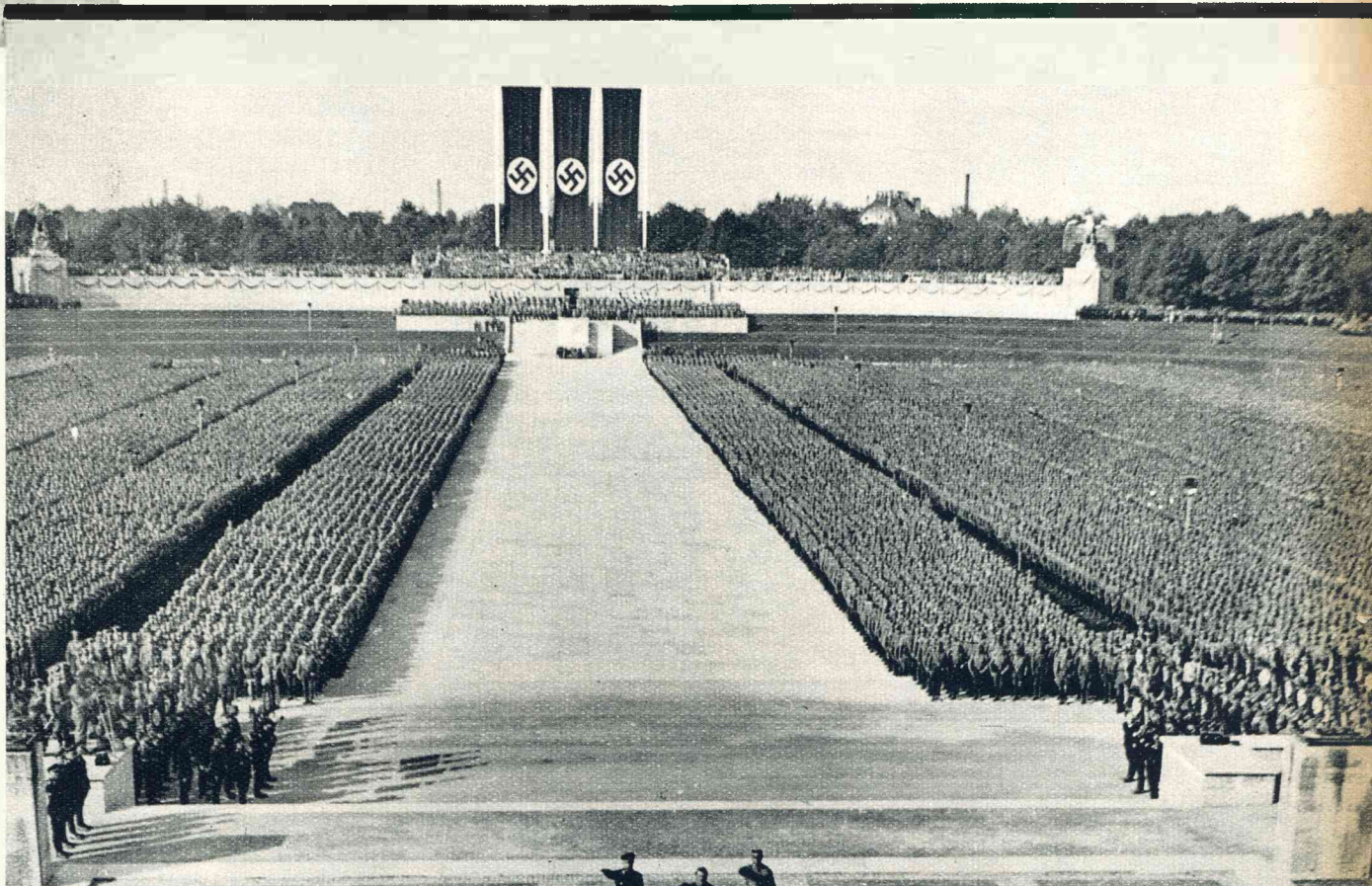
er toe over het Ruhrgebied te bezetten, zonder veel resultaat te bereiken. De heele wereld, voornamelijk Engeland en Amerika, keerde zich tegen het land, dat door den oorlog op onherstelbare wijze was geschonden. Het aantal kabinetsscrises bereikte in Frankrijk een onwaarschijnlijke hoogte. Politieke rust kent het land niet veel. Met een goed toegerust leger en het werven van nieuwe bondgenooten wil het Duitschland in bedwang houden.

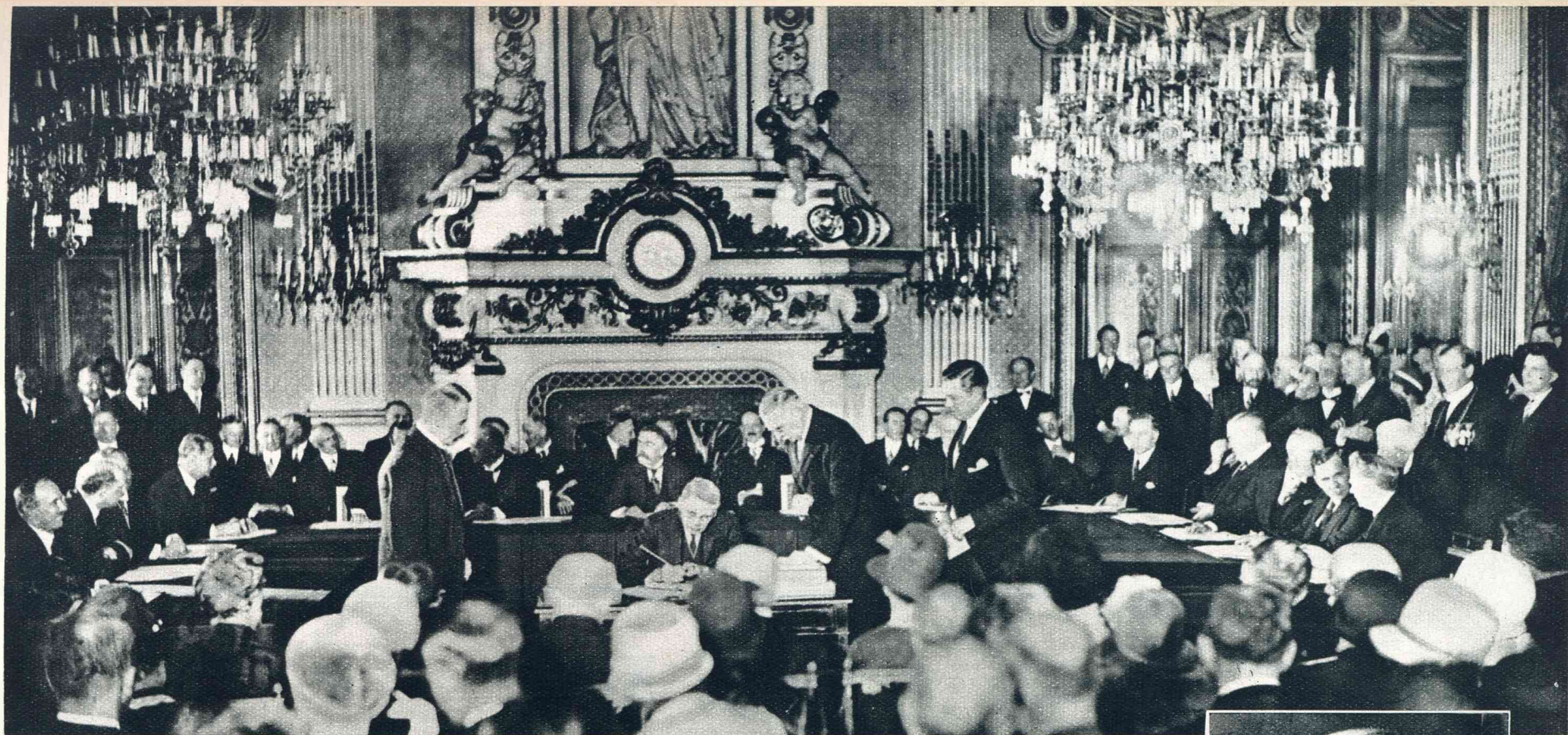
België leed sterk onder de zgn. Vlaamsche kwestie; de vervolging der „activisten“, de Vlaamsche leiders, die tijdens den oorlog getracht hadden de vrijheid voor hun land te verkrijgen, waar de beloofde rechten werden onthouden, nam zeer scherpe vormen aan. De Vlaamsche kwestie is thans in een nieuw stadium gekomen. Het streven van vele Vlamingen en Noord-Nederlanders is thans gericht op de vestiging van den Dietschen Staat.

Italië had zijn geringe winst aan gebied duur moeten betalen. Daar ver bestond in het land ontevredenheid, niet minder over den belastingdruk, het verval van handel en nijverheid, en de hooge graanprijzen. Stakingen in overheidsbedrijven waren aan de orde van den dag, het parlement zag zijn invloed met den dag verminderen. In die dagen wekte de smidszoon en oud-strijder Benito

Mussolini, na aanvankelijk het socialisme te hebben gevolgd, de fascistische gedachte tot leven. Wat zich later in Duitschland herhalen zou, gebeurde ook hier. De fascisten werden voorgesteld als een troep schreeuwers; de parlementaire partijen lieten niets na om het fascisme en zijn schepper belachelijk te maken. Al zijn er na twaalf jaren fascistisch bewind ongetwijfeld schaduwzijden aan te wijzen, toch zal thans niemand willen ontkennen, dat de idee niet grootsch en voor verwezenlijking vatbaar is gebleken, noch dat Mussolini niet behoort tot de belangrijkste staatslieden der geschiedenis.

Ook het Bolsjewistische regime in Rusland handhaaft zich met ijzeren consequentie. De pogingen van Koltsjak, Wrangel, Denikin, om het Sovjetbewind ten val te brengen, mislukten. De kapitalistische productiewijze werd weliswaar niet zoo volkomen vernietigd als men gehoopt had; toch is het voortbrengings- en distributieproces wezenlijk anders geregeld dan in de overige landen. In de verhoudingen met het buitenland wisten de Russische politici langzamerhand verbetering te brengen, al blijft daar wantrouwen heerschen, omdat de Russen geen gelegenheid tot communistiche propaganda onbenut laten.

Tenslotte Amerika. De Vereenigde Staten, die aan den oorlog reeds reusachtige sommen hadden verdiend, voor zij er aan deelnamen, hebben slechts een betrekkelijk klein deel van hun vorderingen op de Entente-landen kunnen binnenhalen. Daar Duitsland niet betaalde, weigerden ook Frankrijk, Engeland en Italië hun schulden te voldoen aan Amerika. De enorme armoede, die in Europa heerscht, heeft de Nieuwe Wereld beroofd van haar beste afnemers — met het gevolg, dat ook daar de werkloosheid schrikbarend werd.

Bemoedigend is het algemeene wereldbeeld zeker niet. De verzoeningspogingen van den Volkenbond zijn vrijwel zonder resultaat gebleven; de bemiddeling van menschen als Briand, Stresemann, Kellogg, vermocht niet 'n andere mentaliteit te doen ontstaan tusschen de voormalige vijanden. De bewapeningswedloop is niet tot staan gebracht; ieder land bereidt zich voor op den nieuwen oorlog. Armoede, geldgebrek en werkloosheid heerschen vrijwel overal; hooge invoer-tarieven beletten een herstel van den wereldhandel; vernietiging van overvloedige voedselvoorraden is noodzakelijk om armoede en gebrek buiten de grenzen van het produceerende land te houden.

De ondergang der politieke democratie is een feit in Rusland, Italië en Duitschland. In andere landen schijnt hij niet lang meer te kunnen uitblijven.

Onrust heerscht in Europa. Men hoort dagelijks van moorden en samenzweringen; de oude machthebbers verdwijnen en wie de nieuwe zullen zijn weet niemand. Zullen de overwinnaars van 1919 Europa in evenwicht weten te houden en den vrede kunnen waarborgen? In het Oosten dreigt een conflict tusschen Japan, Amerika en Rusland. Hoe zal de uitslag daarvan zijn en wat zal deze voor Europa beteekenen? Wat zal er gebeuren als het geknechte miljoenenvolk der Chineezzen zich opricht? Dreigt voor Europa het gele gevaar? Of zal het vóór dien aan onderlinge twisten ten gronde zijn gegaan?

Ongetwijfeld zal men in de eerstkomende kwarteeuw nog zeer veel in de binnenlandsche en onderlinge verhoudingen in Europa zien veranderen. Dat zulks zonder hevige schokken zal gaan, lijkt niet verstandig te gelooven.

Politiek is een onderdeel, zij het een belangrijk, van het samengestelde beschavingsleven, gelijk wij dit kennen. Men moet alle factoren ervan bestudeeren om zich eenigermate een denkbeeld te kunnen vormen over de toekomst van Europa.

Waar geen wereldlijke of geestelijke macht tot nu toe in staat is gebleken met haar beginselen ordenend op te treden in den chaos van denkbeelden en verhoudingen, is het moeilijk te verwachten, dat een herbloeï der Europeesche beschaving mogelijk zal zijn.

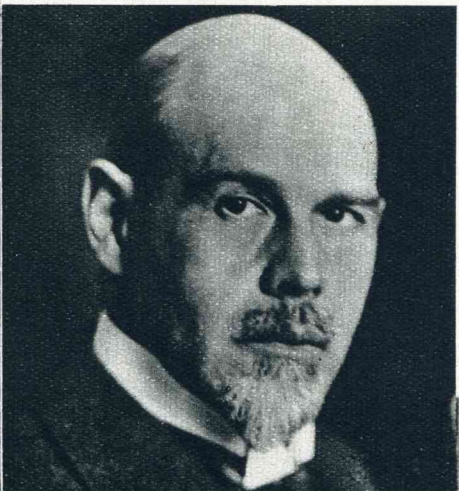
Aan den ondergang van de Grieksche en Romeinsche culturen gingen soortgelijke verschijnselen vooraf, als wij thans in Europa constateeren. Mogen de volken de kracht vinden hun lot te keeren.

Aristide Briand, in vele Fransche ministeries minister van Buitenlandsche Zaken, en een groot ijveraar voor verbetering der Fransch-Duitsche betrekkingen.

Gustav Stresemann, jarenlang Duitsch minister van Buitenlandsche Zaken, die o.a. te Locarno en Rapallo voor een betere verhouding met Frankrijk ijverde.

Walter Rathenau, een der scherpste geesten van Europa, werd tijdens zijn ministerschap door fanatici vermoord.

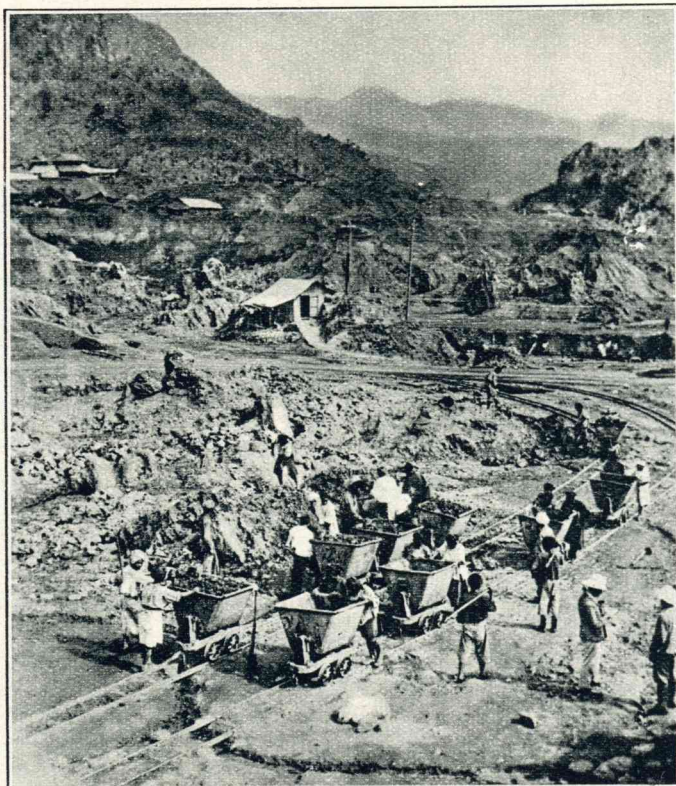
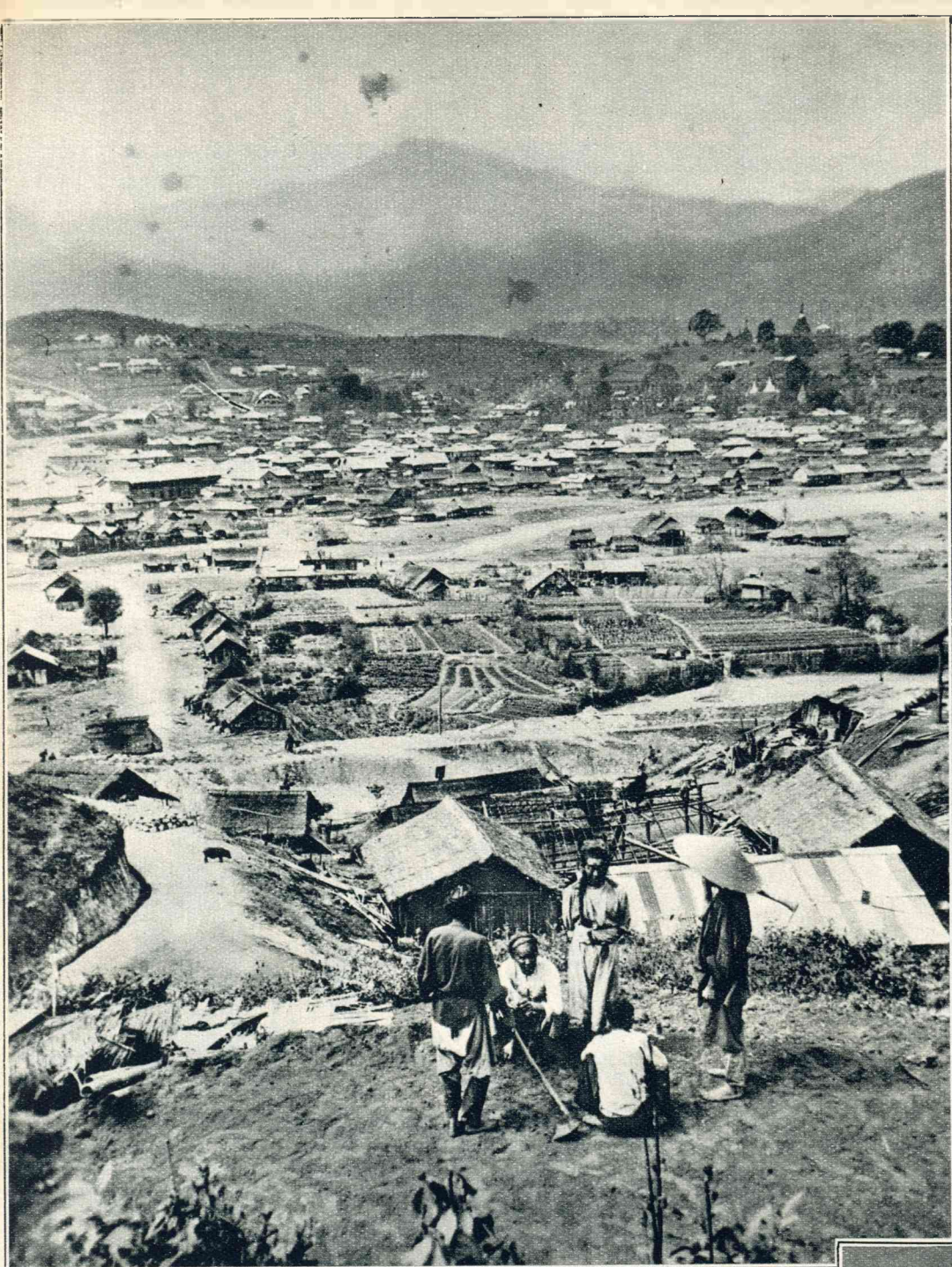
De ondertekening van 't Kellogg-Pact te Parijs, waarbij de mogendheden verklaarden niet meer als aanvaller te zullen optreden.

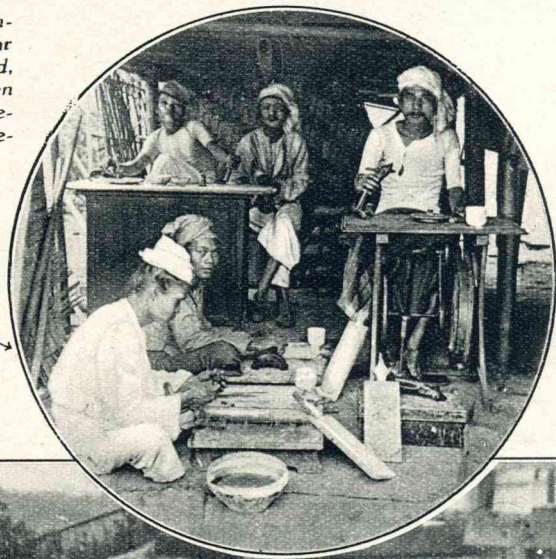
Edmond de Valera, de heldhaftige aanvoerder der Sinn Feiners, vocht Ierland vrij.

„Kleine man, wat nu.”

De robijnen-houden-
de grond wordt naar
de fabriek vervoerd,
waar de edelsteen-
gewassen, gesle-
pen en verder be-
werkt worden.

Een zelfstandige
robijnerslijperij
van inboorlingen
in Birma.

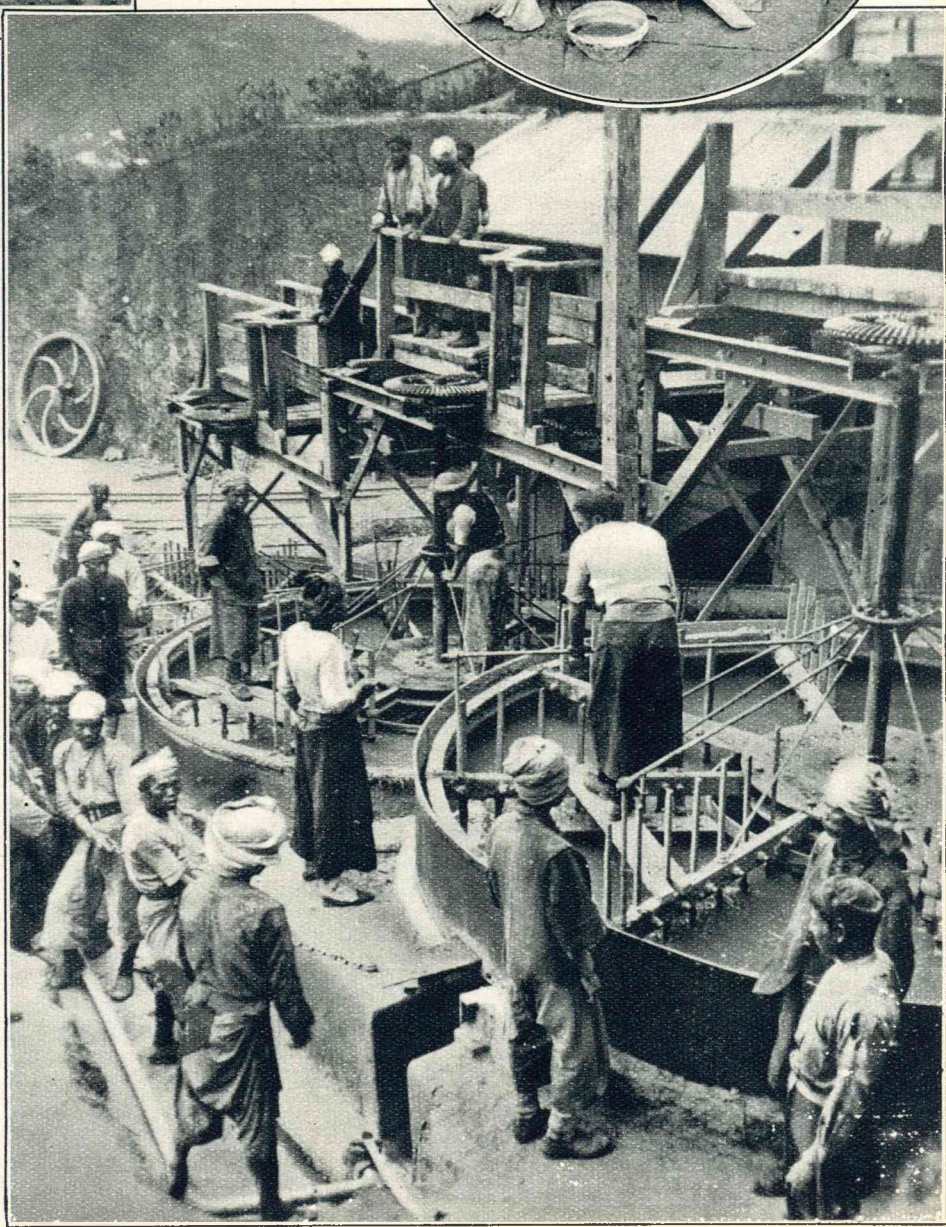
ROBIJNEN

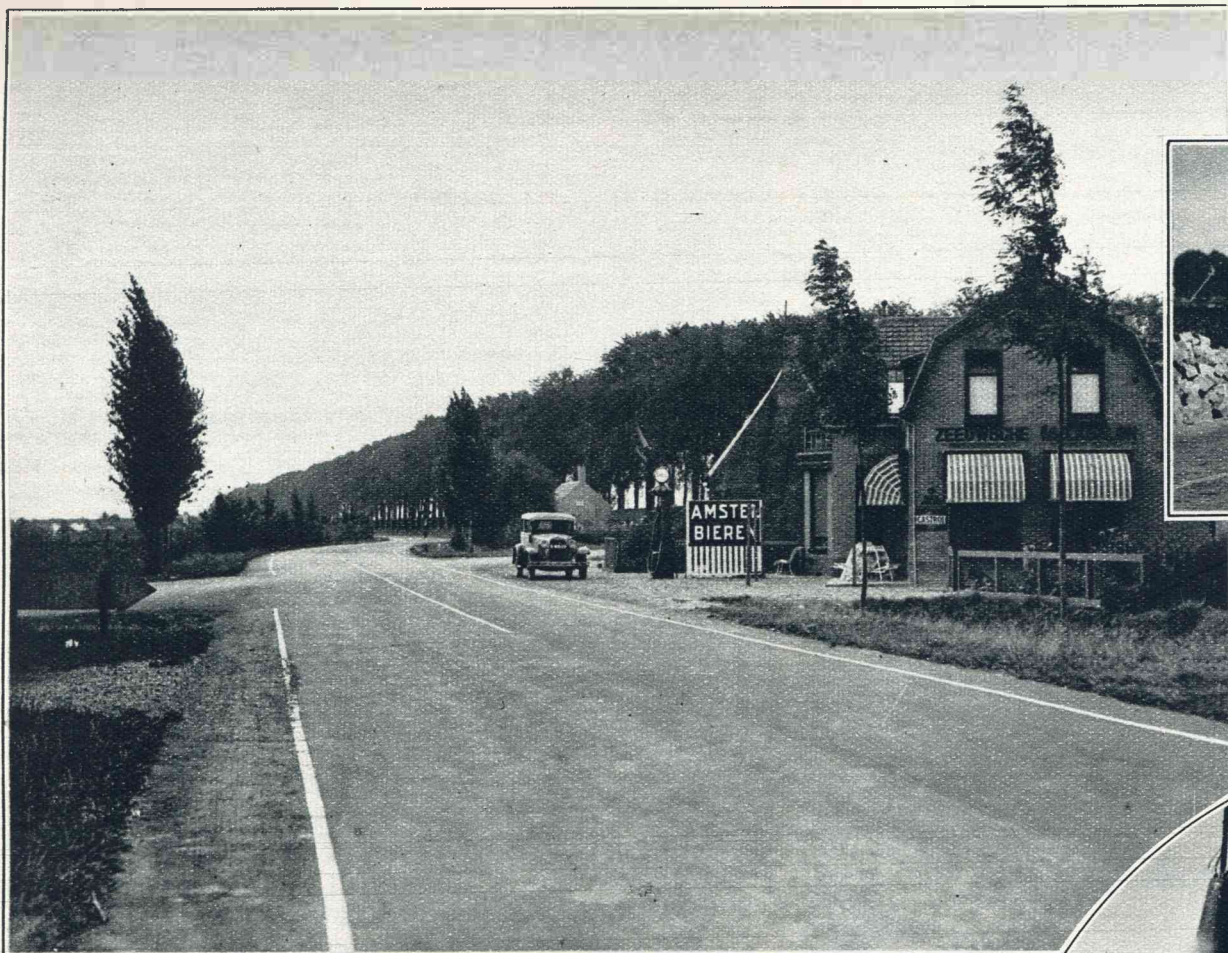

Robijnen, de rijke, leven-
dig-roode edelsteen-
en, zijn een der vele schat-
ten, welke de aarde voor
den mensch bewaart en
welke hij slechts voor 't
verzamelen heeft — zij
het dan, dat hij er soms
al zijn vernuft, al zijn
kracht en al zijn energie
toe moet aanwenden.
Birma in Engelsch Indië
is een der plaatsen, waar
deze schatten gedolven
worden; een Engelsche
maatschappij werkt er
volgens moderne me-
thoden, terwijl op som-
mige plekken de inboor-
lingen op meer primi-
tieve wijze te werk gaan
en de robijnen zoeken
in 't bed van de Irawadi,
wanneer deze rivier tij-
dens 't droge seizoen haar
laagsten stand bereikt.
Foto hierboven: Mogok,
een der rijkste vind-
plaatsen van robijnen in
Birma.

In de grootendeels droog
gevallen bedding van de
rivieren zoeken de in-
boorlingen naar robijnen

In groote machines wordt
de aangevoerde aarde
gewassen, waarna de
vrijgekomen robijnen
verder bewerkt kunnen
worden.

Een fraai weggedeelte
onder Rilland.

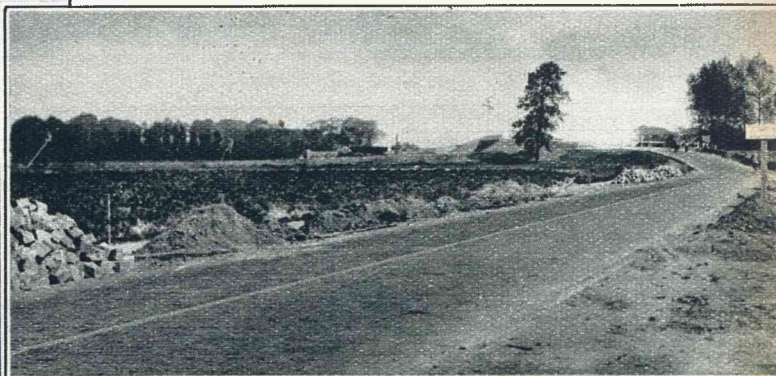
Langs nieuwe wegen in 't Zeeuwsche land

Als men 'n autotocht maakt door dat gedeelte van ons land, dat door de Zeeuwen Holland wordt genoemd, dan wordt men getroffen door het groote aantal volmaakte wegen, dat het rijden tot een feest maakt. Geen sprake van gehobbel en gebobbel, geen sprake van wijken over zachte bermen, geen sprake van slinksche zijwegen, die den rijder voor onverwachte hindernissen plaatsen. Een breede hoofdweg met een baan voor uitwijken, en daarnaast behoorlijke fietspaden. Een doorgaand verkeer wordt op deze wijze mogelijk. Nauwelijks echter bereikt men de grens van Zeeland, of de ellende begint.

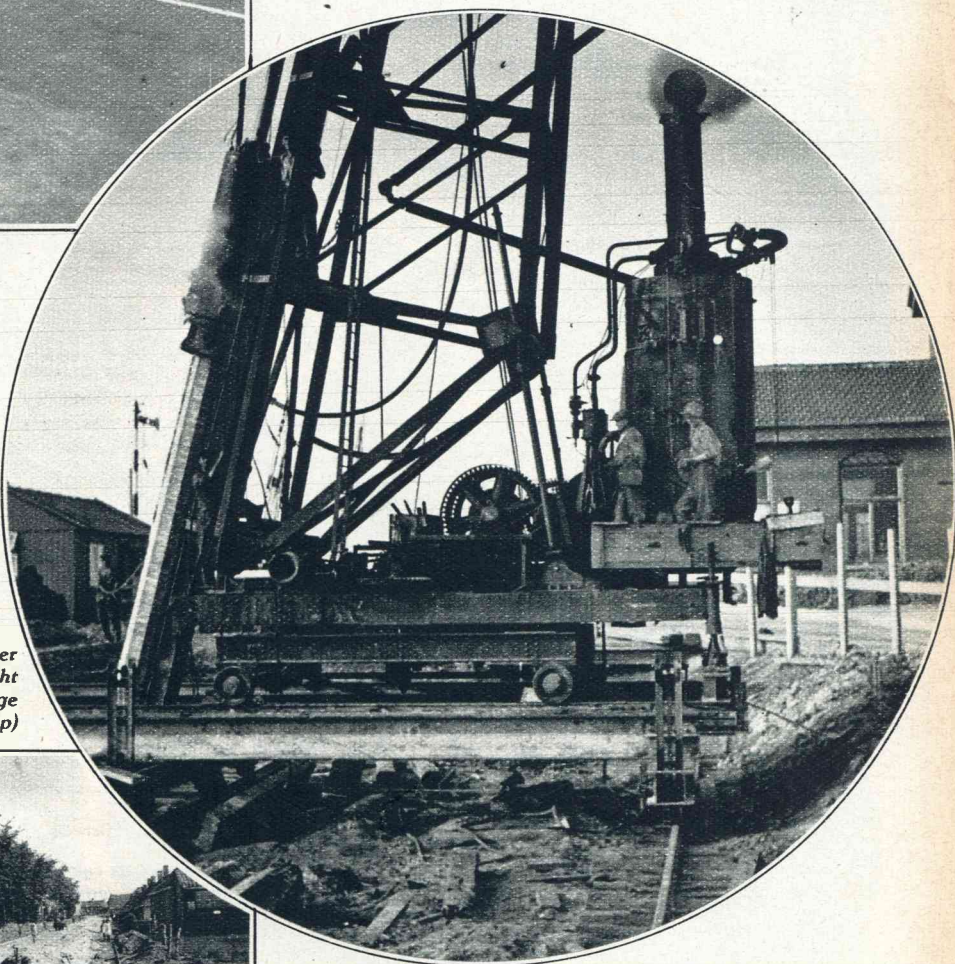
Dat is te zeggen: de nieuwe verkeersweg over Zuid-Beveland voldoet aan alle moderne eischen, en is een waar juweel. Dorpen worden afgesneden, gevaarlijke bochten vermeden. Kaarsrecht voert deze heirbaan den autorijder in korten tijd naar z'n bestemming. Wie dezen weg in de buurt van Krabbendijke en Rilland bekijkt, krijgt waarlijk een

Aan de verdere verbetering van de route Bergen-op-Zoom—Vlissingen wordt met zeer veel haast gewerkt.

Aan den weg naar Katsche Veer wordt thans met man en macht gewerkt voor de hoog noodige verbeteringen. (Wilhelminadorp)

indruk van groote moderniseering, waartoe ook een heel aardige afspanning het hare bijdraagt. Maar verder Zeeland? Onze wegen zijn afschuwelijk, ze zijn niet slechts minder goed, ze zijn voor 'n groot deel niet te berijden zonder levensgevaar.

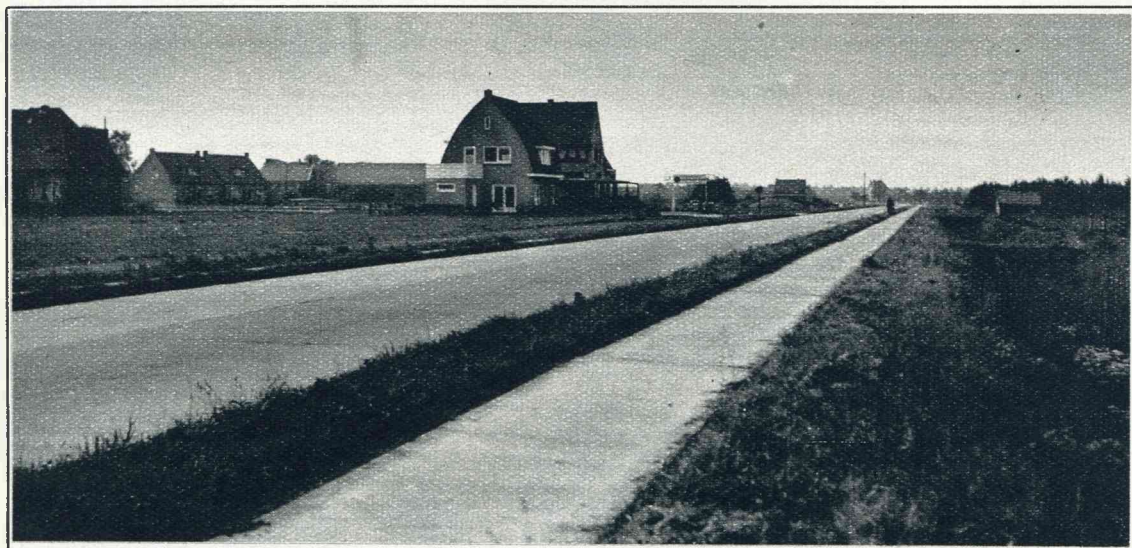

Men kan aanvoeren, dat een ieder hiervan op de hoogte is, en dat zal ook wel zoo zijn. Daarover willen we dan ook niet spreken, maar we willen wel spreken over een wanbegrip, dat we veelal aantreffen, en dat verbetering van onze wegen in den weg staat. Men gaat namelijk veelal van het standpunt uit, als zouden de wegen, welke groote steden met elkaar verbinden, de eenige hoofdwegen zijn, de wegen voor het z.g. doorgaand verkeer, die het allereerst voor verbetering in aanmerking komen.

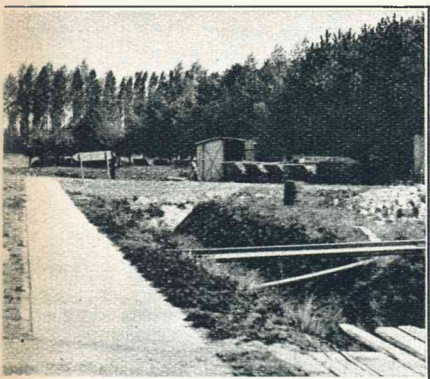
Maar men vergeet, dat de wegen, welke in Holland als secundair of tertiair worden beschouwd, in Zeeland veelal primair moeten heeten, omdat zij de eenige verbindingsmogelijkheid vormen. Het standpunt, dat in deze door velen wordt ingenomen, is dan ook al even onjuist als dat wat ten opzichte van de veerverbindingen wordt ingenomen. Hierbij spreekt men ook altijd van rendabiliteit, en o.i. mag deze in het geheel niet in het geding komen, omdat de veerverbindingen ook weer de eenige verbindingsmogelijkheid vormen.

Het is billijk, dat de lasten, welke aan deze verbindingen verbonden zijn, gedragen worden door het geheel, en niet door de categorieën, welke ervan gebruik maken. Deze toestand is niet billijk, en de hoge tarieven, waarover wij reeds meermalen schreven, staan een behoorlijk gebruik in den weg.

Hetzelfde geldt voor de wegen. Wie buiten Zeeland in ons land reist, dien zal dadelijk het groote

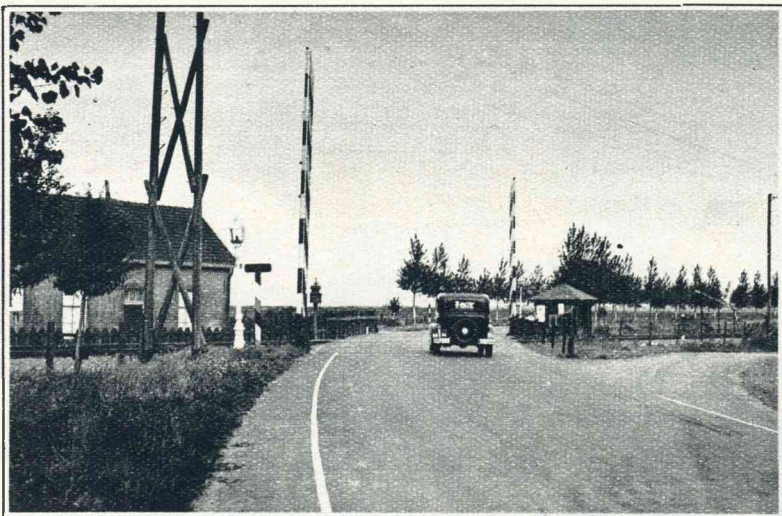

De moderne breede heirbaan door het Zeeuwsche land in de nabijheid van Kruinting.

Het aanzienlijk verbeterde weggedeelte nabij het viaduct te 's Heer Arendskerke.

De eenigste overweg, thans bewaakt, op de groote route nabij Krabbendijke.

verschil opvalen. Zeeland is ook in dit opzicht misdeeld, en de verbeteringen, welke wij zoo hier en daar aantreffen, en waarvan ook eenige foto's getuigen, zijn nog slechts een schamel begin.

Wij gelooven, dat de welvaart van ons gewest voor het grootste deel bepaald wordt door het wel en wee der verbindingen.

En daarom moge deze kwestie eens naar voren worden gebracht; de foto's laten duidelijk zien, hoe op vele plaatsen een werkelijk onhoudbare toestand bestaat.

Het herstelwerk aan onze tertiaire wegen op Schouwen doet wel wat primitief aan. Het bijvegen van het grint op de wegen, waardoor deze voor het moderne verkeer levensgevaarlijk worden, vooral wegens vergroote kans van slippen.

Fraaie boomenrijen

en een aardig molentje wisselen hier en daar het uitzicht langs de Zeeuwsche hoofdwegen af.

DE STRIJD DER SCHOONHEID

Grooter malligheid kwam zelden
grooten menschen in den zin:
alle landen krijgen ieder
jaar een schoonheidskoningin.

Zeven opgedirkte heeren
zitten loerend op een rij,
zeventig verwaande meisjes
trekken schraalgekleed voorbij.

En die heeren gaan aan 't meten,
voorhoofd, teenen, hals en neus,
en bepalen met gekibbel
en gestem op één hun keus.

En de uitgekozen dame
krijgt een ruiker in haar hand,
wordt gekiekt, en haar portret komt
monsterleelijk in de krant.

En de niet gekozen dames
trekken met een zuur gezicht
weer naar huis, en praten schande
over 't drakerige wicht.

En de vrienden van die schoone
zien haar stiekum-spottend aan,
en de vreemden, die 't portret zien,
vinden haar maar amper gaan.

En het volgend jaar wordt weer een
schoonheidskamp op touw gezet,
en geen mensch, die op de mooiste
van het vorig jaar nog let.

Soms kan die nog lauwen oogsten
door 't bezit der fraaiste hand,
't fraaiste oor, de fraaiste nagels —
één ding telt niet — het verstand.

En bij iedren schoonheidswedstrijd
snellen nieuwe dames toe,
om begluurd, gekeurd te worden
als een expositie-koe!

E. STANS.

Old Cottage Lavender voor uw bad en handen

De edele geur van zuivere Old Cottage Lavender parfumeert de huid. Het schuim van Grossmith's Lavender Toilet- en Badzeep dringt diep in de poriën en laat een heerlijk gevoel van frisheid achter. Het is voor de moderne vrouw, die haar charme wil verhoogen, een telkens wederkerend genot Grossmith's Old Cottage Zeepen te gebruiken.

Imp. Richard Wernekinck & Co.
Huddestraat 9 Amsterdam-C

GROSSMITH'S

Old Cottage

LAVENDER ZEEPEN

20 JAAR LANG DE „DAGELIJSCHES DOSIS” GENOMEN

om vrij van Rheumatiek te blijven.

Toen zij 58 was, had deze vrouw rheumatische pijnen. Ze nam Kruschen Salts om ze kwijt te raken. En hier is zij nu — nog steeds vrij van rheumatische pijnen — nog steeds trouw aan de dagelijkse dosis Kruschen Salts, wat zij nu twintig jaar lang genomen heeft. „Het doet mij genoegen U te kunnen vertellen,” schrijft zij, „dat ik meer dan 20 jaar lang Kruschen Salts neem — eerst in Engeland en toen hier zeven jaar lang. Ik begon er in Engeland mee tegen rheumatische pijnen — en vond dat het me zoo goed deed, dus ging ik er mee door. Sinds ik hier ben, heb ik nog geen rheumatische pijnen gehad. Ik ben nu 78 jaar, en zal doorgaan Kruschen Salts te nemen zolang ik leef, juist de kleine dagelijkse dosis als opgegeven. Mevr. E. H.”

Indien de afvoerorganen niet behoorlijk functionneeren, zullen afvalstoffen zich in het lichaam ophopen, welke de gezondheid

ernstig kunnen schaden, o.a. he. urinezuur, waardoor meestal rheumatische pijnen ontstaan. De „dagelijkse dosis” Kruschen Salts spoort de afvoerorganen tot geregelde werking aan, zoodat alle schadelijke stoffen uit het lichaam worden verwijderd en zich nooit meer kunnen ophopen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels Maatschappij Amsterdam voorkomt. Imp. N. V. Rowntree Handels-Mij. Heeregracht 209, Amsterdam-C.

Geabonneerd zijn op dit blad is recht hebben opeen

gratis verzekering tegen ongevallen

Verzekerd zijn tegen ongevallen is een waarborg voor de toekomst

Goed te spreken.

Bij het regelmatig gebruik van Vasenol Wond- en Kinderpoeder en Vasenol Baby-crème gevoelt de kleine zich steeds opgewekt. Smetten, het rood worden en ontsteken van de huid wordt afdoende vermeden. Daarom:

Vasenol

Wond- en Kinder-Poeder

Droste komt weer met een mooi nieuw album uit: „Java I” een rijk geïllustreerd standaardwerk over dit voor ons Hollanders zoo belangrijke eiland. Was „Bali”, het vorige Droste-album, reeds een prachtwerk, het album „Java I” overtreft „Bali” nog. 1 September is het verschenen. De prijs bedraagt slechts 90 ct. - U hoeft niet anders te doen, dan dit bedrag te storten op postgiro-rekening No. 6850 met vermelding „album Java I” om dit schitterende boek franco thuis te krijgen.

Plaatjes van vorige albums zijn inwisselbaar voor plaatjes „Java I”, evenals omgekeerd. Gaarne wordt U een handleiding toegezonden, met alle gegevens over het verzamelen der plaatjes voor dit en de vroegere Droste-albums.

Droste

Spaart plaatjes voor het album „Java I”.

ABONNEERT U OP „ONS ZEELAND”

VREUGD

IN 'T LEVEN

DOOR BERTA RUCK

Thee? O driewerf gezegend getinkel van metalen theelepeltjes tegen een metalen blad, glans van goedkoop geel aardewerk, eerste straaltje van helderheid in deze allesbehalve dappere nieuwe wereld! Ja, het droombeeld was vernietigd; maar er bestond nog thee.

Ieder kantoor heeft voor de thee zijn eigen ceremoniën. In de Buitenlandsche Afdeeling van Molliott's bank viel den bedienden om de beurt de zorg ten deel voor het gas-comfoortje, het thee-gerei en het biscuitblik. Het was de taak van het jongste lid van het personeel, juffrouw Johns, een kop thee naar het privé-kantoor van meneer Sellars te brengen. Dien middag echter nam meneer Sellars deel aan een conferentie in de kamer van meneer Waring, en Frank Norton had onmiddellijk na de lunch het kantoor van meneer Sellars in beslag genomen.

„Thee voor meneer Norton,” zei juffrouw Winch, het goedkoope gele kopje uitstekend. Zij deed alsof zij de rood-benagelde hand van juffrouw Bligh, die er zich naar uitstreckte, niet zag. Het nieuwe meisje moest maar eens praten met meneer Norton, dien zij alleen nog maar even ontmoet had. „Juffrouw Faye is nu de jongste; wil jij 't even binnenbrengen?”

Faye voelde zich hier het gehoorzame instrument, dat de meerderen diende: zij bracht de thee naar de andere kamer.

Een breede grijze rug was naar haar toe gewend, toen zij binnenkwam; aan de telefoon beëindigde Frank Norton een gesprek met het vasteland.

„Dank u; ja, da's in orde; verder was er niets. Wat? O, u eens op komen zoeken?” Hij lachte even. „Uitstekend, als ik in Parijs kom, ben ik zóó bij u. Beloofd! Dag, Mimi, dag hoor!”

Hij hing den ontvanger op en keerde zich om, voelende, dat er een gestalte in kantoorjas was binnengetreden; hij stak zijn hand uit naar het kopje thee, en wou juffrouw Johns bedanken. Toen zag hij, wie het was en sprong op.

„Juffrouw Faye!”

Wat was zijn heele gezicht veranderd! Wat had hij nu een heel andere stem dan vanmorgen, toen hij over tik-vaardigheid sprak! Hier was de echte, normale Frank weer; en Faye, die zichzelf al had wijsgemaakt, dat de man Norton een vreemde was, die, voor haar part, nooit meer tegen haar spreken mocht, voelde een ton zwaarte van gedruktheid van zich af vallen. En Frank? Sinds het hem niet gelukt was dien morgen, het Geheimzinnige Meisje naar hem te laten opkijken, had hij zich gedompeld in de zekerheid, dat hij veel beter niet geboren had kunnen worden, gezien zijn temperament, zijn omstandigheden en de heele inrichting der huidige maatschappij. Nu echter was hij weer blij, dat hij leefde. Want achter grijze wolkenbanken vandaan kwam de zon, om hun wereld te hervormen en te verblijden. Schaamteloos en zonder reden keken de twee elkaar stralend aan, bekenkend: „Zoo is 't beter!”

„Dank u wel voor de thee,” begon Frank stompzinnig; en Faye antwoordde even onnoozel: „Niet te danken. Dienst is dienst!”

„Ja natuurlijk. Maar hoort u eens... Ik heb er naar verlangd, u even te kunnen spreken.”

„Ik ook!” Het is een der voordeelen van het leven in deze negentien-dertiger jaren, dacht Faye snel, dat een meisje minder wordt gedwarsboomd door misverstand, door ideeën als te-trotsch-om-te-spreken. Later vertelde zij Frank Norton, dat zij misschien ten eeuwigen dage waren blijven voortleven zonder een menselijk woord te praten, als zij toen niet den moed had gehad, de koe bij de horens te pakken. „Ik wou u namelijk vragen, als man tegen man,” ging zij voort, „heb ik iets gedaan? Zoo ja, wat?”

„Iets gedaan?” Frank leunde met zijn rug tegen het cylinder-bureau, en keek neer op het meisje, dat in zijn oogen het heerlijkste visioen van vrouwelijkheid was, zelfs in die lompe stofjas over een goedkoop blauw kantoorjaponnetje, en die hem vroeg, als man tegen man, wat zij gedaan had. Ja, wat had zij gedaan? In zijn gevangenis kleur en geur en frisheid gebracht als een bouquet

van gouden bloemen; heel die saaie omgeving weggetooverd, zoodat het was, als stonden zij op een breed zonnig strand aan een vredige zee; een mannenleven herschapen en verheerlijkt. Anders niets, zei de vurige blik, die in haar oogen keek — waarop zij die snel neersloeg. „Iets gedaan?”

„Meneer Norton, u weet heel goed, dat ik een betrekking zocht, en dat u eenvoudig een standbeeld werd, toen u zag, dat ik er een gekregen had, in dezelfde zaak als u.”

„Juffrouw Faye, u weet heel goed, dat ik ontzaglijk in mijn schik was, dat ik u weer zag. Dat weet u heel goed!”

Faye keek glimlachend naar het vergeten kopje thee, dat koud stond te worden op het bureau. „De menschen praten over storm in een glas water,” dacht zij. „'t Is hier 't omgekeerde. Hier komt 't mooie weer in een kop thee.”

Geen thee alleen brengt de pret in den werkdag van een meisje. Hier was champagne, hier was benzine in den gevoelsmotor! Hiermee kan het leven, zelfs in een bank, een vreugde zijn, al is 't slechts voor enkele gestolen minuten met een kopje kantoor-thee, onderbroken met „Ik moet weer eens aan den gang” en „Ik mag u niet storen”.

„U stoorde niet; ik was net klaar met die Franschen — klaar met 't laatste telefoontje.”

Wat dat telefoontje betreft — menig meisje had misschien een gelukkig oogenblik verbitterd met achterdochtige benieuwdheid naar die „Mimi”, die Frank, scheen het, beloofd had op te komen zoeken, zoodra hij eens in Parijs was. Faye echter tobde er geen seconde over — zij was zoo gewend aan 't idee, dat tegenwoordig ieder meisje, iedere man een menigte vrouwelijke en mannelijke vrienden moet hebben, heel Europa door. De bijk, waarmee Frank haar dezen middag aankeek, overtuigde haar, dat zij zelf voor hem de liefste aller vrienden zijn kon. Wie die Mimi in Parijs ook zijn mocht, Faye beschouwde haar als een gewoon kennisje van hem; en feitelijk was die Mimi dat nog niet eens. Zij was een gezette, drukke, kleine brunette, een telefoon-juffrouw, met wie de Engelsche bankbediende van Molliott zoo vaak langs de draden gesproken had, als hij een internationaal gesprek voerde (dit jaar, waarin zijn bank zooveel met het buitenland te doen had), dat Frank, zonder haar ooit gezien te hebben, die vriendelijk vrijmoedige stem uit Parijs was gaan kennen, en menigmaal hartelijk schertsend terug had gepraat. Verder was die Fransche zakencoquette nog niet aan Frank's horizon verschenen. Wel zal zij een rol van betekenis gaan spelen in dit verhaal, maar die tijd moest nog komen.

„'t Wordt tijd,” zei Faye haastig, „dat ik eens terugga.”

Nog haastiger (want over een minuutje kon Sellars weer binnenkomen) antwoordde Frank:

„Eén oogenblikje. U vroeg, wat u gedaan had — bent u dien avond vergeten, toen wij in Huize Kastanje-park waren binnengedrongen?”

Zij keek hem eens aan, begreep hem nog niet goed.

„Nu, ik was toch net bezig u te vragen, of ik u naar huis mocht brengen, toen u opeens zonder iets te zeggen de plaat poetste? Weg was u — niet eens „goeden avond” of „dank u wel voor de thee” tegen mij en Hobson...”

„Jawel, maar waarom deed ik dat?” verdedigde Faye zich, met haar hand aan den deurknop; „omdat ik iemand naar 't huis toe zag komen, en ik dacht, als dat die meneer Molliott was, dan kreeg u misschien last, omdat u een fuifje had gegeven in — in zijn keuken!”

„'t Was die meneer Molliott ook. Maar — ga nu niet weg!”

„Ik moet.”

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Faye Molliott, dochter van een bankier, vertrekt naar haar landhuis in een provinciestad, dat haar vader 'r geschonken heeft. Ze wil in een betrekking gaan, iets „doen”, en vertrekt zonder adres op te geven aan haar rijke vrienden Phil Goldberg, Esmé Hunt, sir Herrick, enz. Na aankomst in het stadje ontmoet zij een jongeman, die beweert in haar huis te wonen; zij vraagt hem, of hij misschien een betrekking voor haar weet. Hij ontvangt haar in 't Kastanjepark — haar eigen huis — waar hij tijdelijk met den zoon van de huisbewaarder, Hobson, woont. Zij stelt zich voor als juffrouw Faye; als zij haar vader ziet naderen, vlucht zij weg. Later spreekt zij met hem en krijgt een baantje aan de bank op de buitenlandsche afdeeling, waar Sellars hoofd van is, terwijl de jongeman, dien zij reeds ontmoet heeft, Frank Norton, haar onmiddellijke chef is. Haar collega's zijn juffrouw Bligh, een karje; Winchie, 'n slonsje, en Johns, 'n sportief meisje.

„Eerst antwoord geven op mijn vraag.”

„Welke vraag?”

„Of ik u naar huis mag brengen. Ja? Is 't goed?” drong hij aan, alsof dit zijn laatste kans was, om een woord tegen haar te zeggen. „Hoe denkt u over vanavond?”

Faye Molliott — die gewoonlijk de bladzijdes van haar keurige agenda vol had staan met afspraken, smeekend bedongen door het puikje der keurig gekleede, keurig bediende, royaal van geld voorziene jongelui in Londen — voelde een onnoozele vreugde haar overweldigen, nu zij het eenvoudige zinnetje: „Hoe denkt u over vanavond?” hoorde uitspreken door een simpelen bankbediende in een sjofel grijs pak, een bediende van haar eigen vader.

Nu scheen alles mogelijk, alles prettig. Luchthartig deed zij de deur open, om zich terug te reppen naar dat doodelijke geploeter, dat nu niet zoo doodelijk was, zelfs geen geploeter meer scheen: zij glimlachte, en knikte tegen den jongen man.

„Zie ik u dan om vijf uur, juffrouw Faye?”

„Ja, om vijf... O, dat had ik haast vergeten! Juffrouw Winch had beloofd, dat ze me helpen zou om kamers te zoeken. Daar zit ik aan vast vanavond.”

„Zoekt u kamers, en hebt u 't niet aan mij gevraagd? Als ik ergens slag van heb...”

„U ja! Hoe u met de woningkwestie omspringt, heb ik gezien. U maakt kalm gebruik van een anders buitenplaats en vijver!” Faye lachte overmoedig en holde weg — bijna tegen den stroopsmeerder, meneer Sellars, aan.

Vóór hij vragen kon, waarom zij zoo'n haast had, zat zij weer aan haar eigen schrijftafel, druk tikkend op haar machine, gelukkig, overtuigd, dat zij nooit weer in zou zakken. Aan het einde van de afgesproken weken, niet vroeger, zou zij haar vader om kapitaal vragen voor de onderneming, welke dat dan ook mocht zijn, die zij zich kiezen zou als haar blijvende bezigheid; intuschen gaf dit voorbereidende werk haar een kostbare ervaring. Het zou zelfs een echt prettige tijd worden. Maar hier schoot er even wat onrust door haar jonge optimisme.

„Hij weet nog niet, wie ik ben; ik moet mijn bekentenis nog doen! Ah, ja, maar nu nog niet. Er zal nog een massa gebeuren in die acht weken!”

Het eerstvolgende, dat gebeurde, aan het einde van dien eersten dag, was een andere moeilijkheid in haar zelf-gekozen nieuwe leven: de kwestie, waar zij wonen moest.

ELFDE HOOFDSTUK.

Stel u dat meisje voor, dat gewend was aan een voorname omgeving, dat in de hotels niet anders gekend had dan de beste suites, op de luxe-schepen niet anders dan de fraaiste luxe-hutten, dat de prettig ingerichte flat van tante Madge te Londen beschouwd had als de eenvoudigste manier, waarop een ongehuwde dame met goed fatsoen wonen kon — stel u haar voor, met het probleem voor oogen, een geschikt verblijf te vinden voor een kantoorbediende, die geen penny meer te verwachten heeft dan dertig shilling per week, om zichzelf in leven te houden.

Faye zat met haar vriendin Winchie over het stedelijk blad gebogen, met de kolom „Te Huur” voor zich, en ging toen op weg, met die krant in de hand. Om half acht hadden zij ongeveer alle straten in het minder dure gedeelte der stad heen en weer geloopt. Huis in, huis uit waren zij geweest, op zoek naar goedkope kamers. Bij iederen drempel, waarover zij den voet had gezet, had Faye haar gewone opgewekte stemming dieper voelen neerzinken in het eerste paar confectieschoenen, dat zij ooit gedragen had. Bij ieder gepiep van een ijzeren hekje, dat zij achter zich dichtdeed, had de vrijwillige ballinge een nieuw besef gevoeld van dakloos-zijn!

Het eerste idee, dat Winchie geopperd had, was het bewonderenswaardige Tehuis voor Arbeidende Meisjes, niet ver van de bank — maar daar had Faye voor bedankt; want, zei ze, het leven was daar ongeveer even rustig als in een goudvisschenkom, en zij had een hekel aan gezamenlijke maaltijden en gedrang aan de ontbijttafel. „En dacht je, dat ik iederen keer permissie kon gaan vragen, als ik later dan half tien thuis wou komen? Dat kun je toch nooit vooruit weten? En dan maar één telefoon, midden in de hall! Tehuizen kan ik niet uitstaan.”

„Dan zul je 'n zit-slaapkamer bij particulieren moeten nemen,” zei Winchie. „Die zijn er in overvloed.”

In overvloed. Heele rijen kleine gedrukte huisjes, op elkaar gelijkend, als spelden, maar geen nieuwe spelden. Vuile geel-steenen voorgevels; lijnen met waschgoed aan den achterkant; geschulpte vitrages voor ramen met donkergroene planten in mosterdgele potten.

„Vind je 't niet ongeloofelijk?” mompelde juffrouw Faye Molliott.

„Ongeloofelijk? Wat?” vroeg juffrouw Winch.

Deuren gingen open, en zij kwamen in gangetjes zoo nauw als regenpijpen, met gekrijt van goedkope radio-toestellen. („Dat kan niet echt zijn!” dacht Faye. Luchtjes van linoleum, zeepsop en visch. „Dat is echt”, begreep Faye.)

Neerslachtige vrouwtjes zeiden snuivend: „Hier is de kamer.” Faye haalde diep adem, als zij weer buiten kwamen, in de frissche lucht.

„Wat had je eigenlijk op die laatste kamer tegen? Leek mij nogal goed, kamer met ontbijt voor zestien shilling.”

„Ik geloof, dat ik niet tegen de lucht kon. Stof en eten en zoo, net of er nooit iets anders geweest was!”

„Dan zet je je raam maar open. Zulke kleinigheden merk je over een poosje niet meer,” beweerde juffrouw Winch. Zij kreeg hoe langer hoe meer medelijden met het meisje, dat aan lager wal was geraakt.

„Ze schijnt rijk opgevoed te zijn,” dacht Winchie. Zij raadde goed. Was 't niet duidelijk, dat het kind geen verstand had van geld, en van kleeren koopen ook niet? Een reclame-japon uit een warenhuis had ze aan! met die overdreven witte mousseline manchetten en kraag, die ze nooit gewasschen kreeg; nooit. Ze had zelfs geen idee, wat voor kamer je verwachten kon voor zestien shilling per week!

„Hoor eens, juffrouw Kieskeurig, heb je dat verhaaltje wel eens gehoord van een achterbuurtkind, dat een paar schilderijtjes van den Kerstboom kreeg? Hij vroeg, wat hij daarmee doen moest, en toen zeiden ze: „Nou, die hang je op je kamer aan de muren!” Toen zei hij: „We hebben geen muren.” Ze vroegen: „Hoe bedoel je dat?” „We wonen in 't midden van de kamer,” zei hij.

't Eerste paar oogenblikken begreep Faye de beteekenis van dit verhaaltje niet. Toen zei ze ongelooft:

„O maar, dat kan niet waar zijn, zelfs niet in een achterbuurt!”

WRIGLEY'S
KAUWGOM
IN DE MOND
IS LEKKER EN
GEZOND!

5^{ct.}
VIER STUKS
PER PAKJE

WRIGLEY HO-16

Koperdiepdruk

Weet gij dat voor koperdiep-
druk geen cliché's benoo-
digd zijn en dus alleen het
verstrekken van goede foto's of
teekeningen voldoende is? Voor
geïllustreerd werk, vooral bij een
flinke oplage, is koperdiepdruk
dan ook 't aangewezen procedé

**Wij belasten ons gaarne
:: met de uitvoering ::**

Vraagt prijs en condities aan de
N.V. DRUKKERIJ
DE SPAARNESTAD
Nassaulaan No. 51 - Haarlem
Telefoon Intercommunaal 13866

Instituut E.N.S.A.I.D.

Hoofddirectrice Mevr. M. HENDRIKSE-KNAPEN
TOLSTEEGSINGEL 54 — UTRECHT

Moeders en Dochters, MAAKT ZELF UW KLEEDING

U kunt thuis knippen en naaien leeren zonder
tijdverbeuzelen met rekenen of teekenen. U ontvangt
na toezending van 25 cent aan postzegels

EEN MOOI BOEK MET HON- DERD MATEN EN MODELLEN

en tevens een GRATIS APPARAAT om U te laten
zien hoe gemakkelijk onze methode is, als extra
reclame, om alles te leeren knippen, maken en
vermaken, ook van oude kledingstukken.

U KUNT HIERMEDE IN DEZEN TIJD UW VOORDEEL DOEN

BON Aan Modevakschool E.N.S.A.I.D.
Tolsteegsingel 54 - Utrecht

Naam :

Adres :

IBIS SHAG

Een zeer lichte melange
voor pijp en sigaretten.
De smaak van een
Amerikaansche sigaret.

Bent U al in het bezit van ons
boekje „VOETBAL-VARIA“
waarin de bekende sport-
journalist, de Heer Han Hol-
lander heeft geschreven?
Dit boekje bevat tal van
wetenswaardigheden en
tevens tabellen waarin de
uitslagen der competitie-
wedstrijden van de 1e en
2de klasse kunnen worden
ingevuld. Het is een boekje,
dat elke voetballiefhebber
gaarne in zijn bezit zal
willen hebben. Zendt een
briefkaart aan N.V. Louis
Dobbelmann, Rotterdam
en het wordt U gratis
en franco toegezonden.

DOBBELMANN

lekkermm!

Onze abonné's

worden er op attent gemaakt, dat zij, die voor een
eventuele uitkeering ingevolge onze

Gratis Ongevallenverzekering

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonne-
mentsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij
dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten,
opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben
nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

„Dacht je? Dacht je niet, dat er woningen zijn, waar die hollen hier nog 't toppunt van weelde bij zijn? Je hebt nog heel wat te leeren, kind.”

Het was al practische les genoeg voor Faye, tot het besef te komen, dat kantoor meisjes met een laag salaris wonen moesten in zulke rijen trieste huizen, waar die trieste hospita's huisvrouw in speelden! Wezenloos luisterde zij naar dat gejam van gebrekkige radio's, staarde zij de volgende regenpijngangetjes in, keek zij naar de eindeloze reeks mosterdgele potten, waarin de donkerbladerige aspidistra's stonden, waarmee de dochter van John Mollitt haar leven lang den spot had gedreven. Nu leerde zij die zien als een aandoenlijke poging tot versiering van die treurige raampjes, huis aan huis.

Maar er kwam iets beters. Op het moment, dat de twee meisjes een hoek omgingen, om 't in een nieuwe straat te probeeren, drong een forsche figuur in 't grijs door de menigte menschen, die op een tram wachtten. Een hoed kwam van een blond hoofd af en de heer Frank Norton (die van zijn tennis had afgezien om de kans op deze ontmoeting) riep groetend: „Ah! Goeden avond! Nog aan 't huizen kijken? Mag ik niet meeloopen? Misschien kan ik nog helpen!”

Van dat oogenblik af was er niets droevigs meer aan Faye's jacht op een woonplaats.

Hij voegde zich bij hen, en toen Faye de zooveelste schamele straat doorniep, tusschen Winchie en den jongen man in, voelde zij de lenté terugkomen in haar wezen. Zij vergat de vermoeienis. Zij vergat de bitterheid, waarmee zij Winchie verteld had, dat al die krotten afgebroken moesten worden. Zij vergat bijna 't spooksel, dat haar vervolgd had, terwijl zij deze straten doorgeschiet; dat van een jong meisje, doodmoe van een dag arbeids, in een kantoorjas, glimmend en sjofel, één van de talrijke kantoor meisjes, *het beeld van Faye zelf, als zij niet de dochter van John Mollitt was geweest*, maar een gewone juffrouw Brown of Smith of Robinson, die zoo werkte en leefde, niet bijwijze van proefneming, maar omdat zij moest, en dat „thuis kwam” in een goedkoop logies, dat wezenlijk en waarachtig het uiterste was, dat zij bekostigen kon.

„Denkt u dan, dat er iets zijn zou, meneer Norton?” Met meer hoop hervatte Faye den redetwist, dien zij met Winchie begonnen was. „Nu de beschaving zulke massa's werkende meisjes noodig heeft, zal zij toch moeten zorgen, dat er een behoorlijk soort kamers voor ze komt! Niet van die maffe hokken vol rommel, maar eenvoudige vertrekken, met een divan en een kast en een goede tafel en een stoel, en fatsoenlijk behang, en natuurlijk warm en koud water...”

„Ja, laten we zeggen, dat die er moesten zijn,” antwoordde Winchie droogjes, „maar wij moeten voor onze freule niet zoeken, wat er hoorde te zijn, maar wat er is.” (Arme kleine Winchie, in haar schik, omdat zij wandelde met meneer Norton van de bank, en spijtig, omdat dit alleen kwam doordat zij met Faye was.) „Blijhoven is 't volgende adres op 't lijstje.”

Blijhoven zag er ten minste zindelijk uit. Het was een helder groen geschilderd ijzeren hekje, waarvoor Frank Norton stilstond en zei: „Zal ik hier wachten?”

„Dat wachten duurde nauwelijks twee minuten.

„Jullie zijn vlug. Dat deugt niet. Wat mankeerde er aan?”

„Ik,” zei Faye lachend, „of liever u, dat u buiten stond te wachten. De hospita had ons nauwelijks gezien, of ze begon uit te varen zonder adem te halen: „Als ik hier iemand op kamers neem dan moeten ze niet denken dat ze heeren kunnen ontvangen zooveel ze maar willen want dat vind ik niet te pas komen daar heb ik genoeg van gekregen met de vorige daar had ik aldoor maar gezanik aan de deur mee en 't was niet eens altijd dezelfde dus ik heb maar liever iemand die een beetje ouder is geloof ik.”

„Ze vloog juffrouw Faye zoowat aan!” zei Winchie.

„Leelijke oude feeks!”

„'t Zal wel 't meeste komen, doordat haar eigen leven voorbij is,” zei Winchie, de ervarene. „Heb je die zielige handen niet gezien, en die groeven in haar gezicht, en die leegte oogen? En dat portret van twee jongens in uniform, met een verwelkt lauwerkransje er boven, dat in de gang hangt? Als iemand extra-onvriendelijk is, kun je er gerust op rekenen, dat hij extra-ongelukkig geweest is!”

Een nieuw gezichtspunt voor Faye — met een vluchtige benieuwdheid dacht zij er bij aan het onvriendelijkste persoonje, dat zij nog ooit ontmoet had, te weten juffrouw Bligh.

„Dan hoop ik maar, dat ze een hartelijk oud dametje krijgt, in plaats van mij.”

„Jammer, dat je niet bij mij kunt intrekken,” merkte Winchie op. „'t Is altijd goedkoopster leven met z'n tweeën.”

Hier gebeurde er iets merkwaardigs. (Of niet? Het merkwaardigste kunnen de dingen zijn, die niet gebeuren, behalve dan in de harten, de gedachten, de blikken van de betrokken personen.) De woorden van Winchie: „Jammer, dat je niet bij mij kunt trekken!” werden stilzwijgend, maar o zoo vurig herhaald door den jongen man, die aan de andere zijde van Faye liep. Of hij het later ooit zeggen zou, en hoe hij het dan uit mocht drukken — dit was Frank Norton's huwelijksaanzoek bij Faye Mollitt. Zij voelde het. Zij kon het niet gelooven, en toch wist zij het zeker! hield haar adem in, bevochtigde haar lippen en vroeg wat benepen:

„Wat hebben we verder op de lijst, Winchie?”

„Huisduin, Nachtegaalsweg.”

„Voor een penny met de tram,” zei Frank. Vreemd, dat hij niet eens het bouwvalligste oude wagentje het zijne kon noemen, dat hij niet zeggen kon: „Stap maar in” tot dit meisje, in wier oogen vermoeidheid vocht tegen vastberadenheid! Vreemd, dat er zooveel dure auto's van 't eene buiten naar 't andere reden, vol verwende jongelui, terwijl dit juweel aller meisjes in trams moest dringen of rondloopen om een kamer te zoeken!

De redenen, waarom Faye aanstonds besloot voor die zit-slaapkamer achter in 't pand Huisduin, waren deze: zij voelde zich te moe, om nog meer huiselijke smetten op onze beschaving op te zoeken; er stonden niet al te veel leelijke dingen in de kamer; en er was een telefoon, juist naast haar deur.

Als het bed opgemaakt kon worden, vertelde zij de glimlachende hospita, zou zij, juffrouw Faye, dien avond komen, en Winchie vertelde zij, dat het gebeurd was.

(Wordt vervolgd)

De Wandelaar, die verdween....

Bruce Pomeroy wandelde fluitend door het New-Yorksche Central Park. Hij zou ook wel hebben willen zingen, maar zelfs in de buitengewoon opgewekte stemming, waarin hij thans verkeerde, begreep hij nog, dat zingen hem niet gelukkiger zou maken.

Hij wandelde er geheel alleen. Hij bevond zich in een eenzaam deel van het park, aan de Noordzijde, op een wegje, dat klaarblijkelijk alleen voor vogels, eekhoortjes en geliefden bestemd scheen. „Gewone” stervelingen kwamen er haast niet. Daarom hield hij er juist zoo van, hier te loopen. Op zijn dagelijksche ochtendwandeling wilde hij alleen zijn, wilde hij de illusie smaken buiten, op het land, te wandelen, „ver van het rumoer van de stad”, zooals hij in stilte verzuchtte. In stilte — want aan geen mensch zou hij het verlangen bekend hebben. Hij was een buitengewoon practische jongeman, met een vleugje gevoeligheid, dat echter door de anderen niet vermoed, en door hemzelf stevig ontkend werd.

Hij beschouwde zichzelf als een gehard wezen, en hij had alle reden daartoe. Hij was in armoede geboren en had een rauwe en bittere jeugd achter den rug. Hij had zijn vader dood zien thuis brengen, het slachtoffer van een explosie; en twee jaar later had hij zijn moeder zien sterven, na een mislukte poging om voor hem en haarzelf te zorgen. Toen hij negen jaar was, leunde hij met kranten, en toen hij dertien was, voorzag hij in zijn eigen onderhoud. Geen mensch was ooit bijzonder vriendelijk voor hem geweest of had zich voor hem geïnteresseerd; alleen een paar leeraars van de avondschool, en later aan de universiteit, waartoe hij zich had omhooggewerkt, een enkele professor.

Dat alles had hem eenzellig gemaakt en bij tijden somber. Maar thans was de moeilijkste strijd gestreden, en vandaag voelde hij zich werkelijk gelukkig. Hij hield van het park, en vijf jaar geleden was hij begonnen deze wandeling vijfmaal per week te ondernemen. 't Was 'n ochtend in Januari, helder, stralend koud, en Pomeroy groef zijn handen dieper in de zakken van zijn overjas.

Maar hij moest zich nu haasten, en afslaan naar de Vijfde Avenue, waar hij altijd een taxi nam naar zijn fabriek. Twee jaar lang deed hij dat nu al, en een zekere taxi-chauffeur, Jack Daniels, had geheel uit zichzelf de gewoonte aangenomen om Pomeroy daar op te wachten en hem naar de city te rijden. Gedurende den rit bespraken zij dan soms de groote problemen van den dag, en zoo waren zij langzamerhand goede vrienden geworden.

Plotseling hield Bruce zijn stap in. Hij was een hoek omgeslagen en passeerde de bank, die links van het zware hek stond. Er zat iemand dezen morgen. Een meisje, dat sjofel maar met veel smaak gekleed was. Hij keek naar haar bekoorlijk gezichtje en haar zwart hoedje met z'n garneering van oranje veeren.

Hij stond op het punt haar voorbij te gaan, toen het tot hem doordrong, dat er iets gebeurd moest zijn. Had het meisje een ongeluk gehad? Ze zat voorovergebogen, in een houding alsof zij veel pijn leed, met één voet over haar knie. Zij scheen haar schoen uit te willen trekken, en haar gezicht was door smart vertrokken. Hij snelde op haar toe en nam zijn hoed af.

„Bent u gewond?” vroeg hij snel. „Kan ik iets voor u doen?”

„Ja,” kreunde het meisje tusschen haar tanden. Hij zag haar angstig om zich heen kijken, alsof zij voor iets of iemand in de struiken achter haar bang was. Onwillekeurig keerde hij zich om, om haar blik te volgen, maar zij slaakte een kreet van pijn, die in een zacht gekreun eindigde.

„Als u mijn schoen wilt uittrekken; maar o, alstublieft, voorzichtig!”

Pomeroy bukte zich, nam haar voet in zijn linkerhand en trok voorzichtig haar versleten, zwart peau-de-suède pump uit.

„Ik denk, dat ik mijn enkel heel erg heb verstuikt,” kreunde ze. „Ik struikelde, en toen zwikte mijn voet om.”

Dat was het laatste, wat hij hoorde. Hij voelde een arm om zijn hals, voelde handen, die zijn armen vastgrepen, voelde een vochtige doek tegen zijn mond en neus drukken. Toen was het alsof hij door een golf werd opgenomen, waarna hij in een zwarten afgrond scheen weg te zinken.

De duisternis duurde langen tijd. Toen Bruce weer vaag een bewustzijn kreeg van licht, ging dit gepaard met een gevoel van beweging. Meer drong niet tot hem door.

Later, uren later misschien, werd hij zich weer licht en beweging bewust, dit keer vergezeld van een duizelig en misselijk gevoel. Hij zat rechtop, op iets zacht veerends, en leunde tegen iets nog zachters, dat waarschijnlijk een kussen was. Zijn handen en voeten waren gekneveld, zijn mond was dichtgesnoerd met een breeden lap, die strak om zijn kaken knelde. En iets anders hing over zijn oogen. Nog later ontdekte hij, dat het de klep van een pet was, omlaag getrokken om hem het uitzicht te beletten.

Na een nieuwe, lange tusschenpoos drong het tot hem door, dat hij in een auto zat, die snel over een landweg voortvloog. De gordijnen waren neergeschoven en de zon stond nog hoog aan den hemel. Het tooneel van een park-bank, een jong meisje dat pijn had, een voet in een versleten schoentje van peau-de-suède zweefde vaag voor zijn oogen. Langzaam trok de nevel uit zijn geest weg, en hij begon zich alles te herinneren.

„Nou, dat waren geen klungelaars,” dacht hij bijna zakelijk. „Dat hebben ze voortreffelijk geleverd. Hun chloroform bracht me buiten westen, en toen ik weer bijkwam, werd ik er opnieuw mee bewerkt.”

Hij sloot zijn oogen en verloor opnieuw zijn bewustzijn.

Waar en onder welke omstandigheden kreeg meneer Pomeroy zijn bewustzijn terug? Wat was de reden van dien overval op meneer Pomeroy? Wat gebeurde er verder met hem? Wie was het die hem trachtte te bevrijden, maar wien gelukt het ten slotte den verdwenen wandelaar op te sporen? En hoe is dan verder het romantisch verloop van deze buitengewoon interessante geschiedenis? Dit alles kunt u lezen in den nieuwsten premieroman, welke vanaf heden voor slechts 17½ cent, of 70 cent in luxe prachtband, verkrijgbaar is bij onze bezorgers, agenten of op ons hoofdkantoor onder den titel: „Meneer Pomeroy wordt gezocht”. Het is een der laatste werken van de bekende schrijfster Elizabeth Jordan.

Een schilderachtig
gezicht op „t Hof
de Dierik”, onder
Oudelande, een van
Zeelands fraaiste
boerenhoeven.

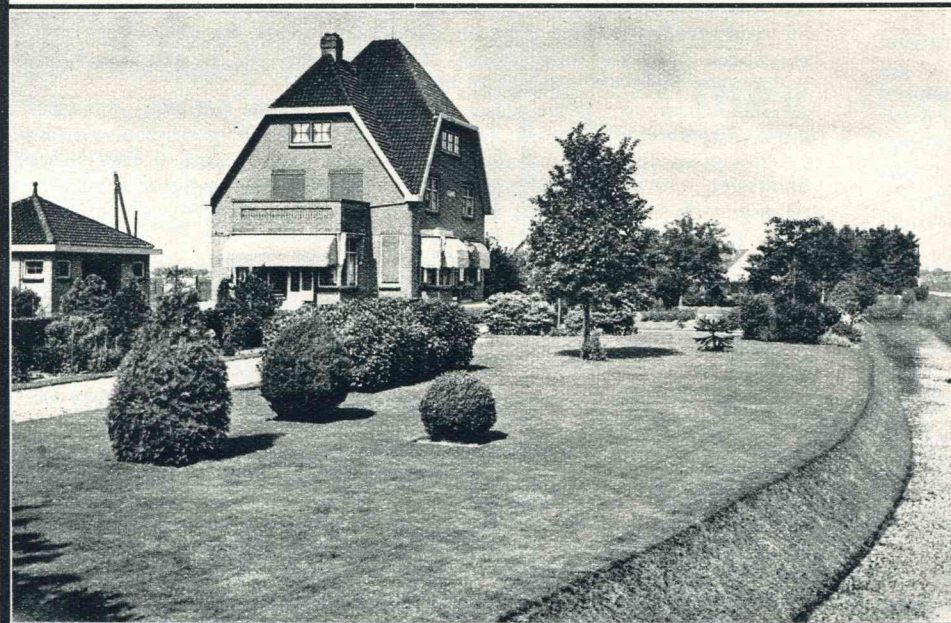
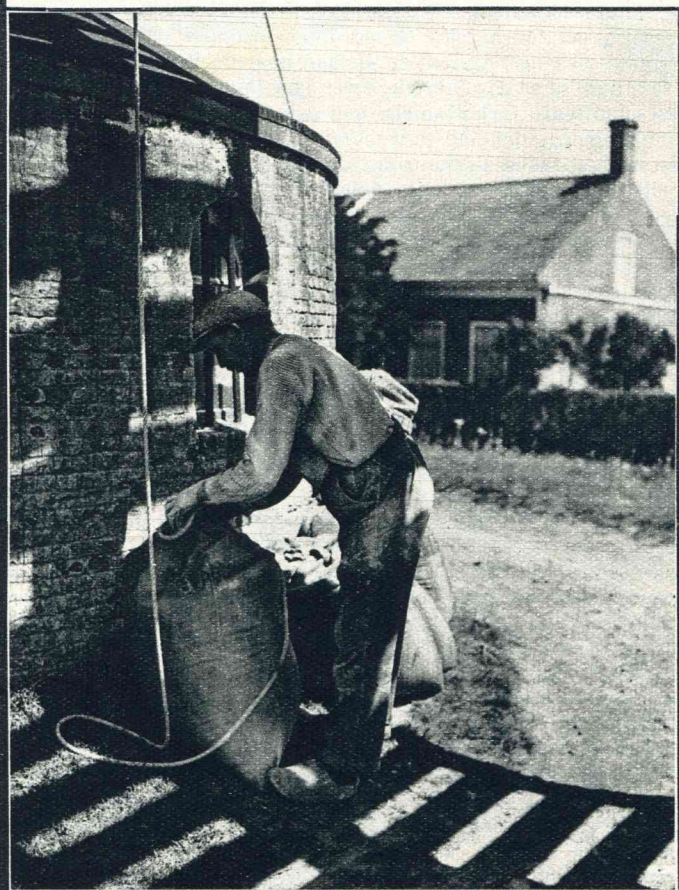
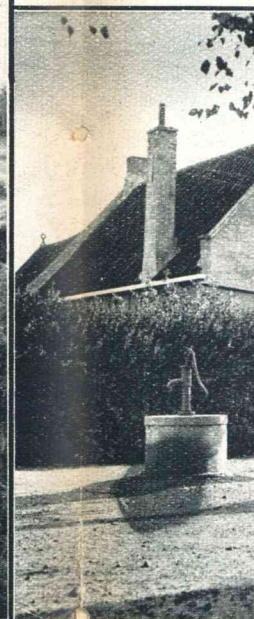
↖ De molenaar te
Groede aan den
arbeid.

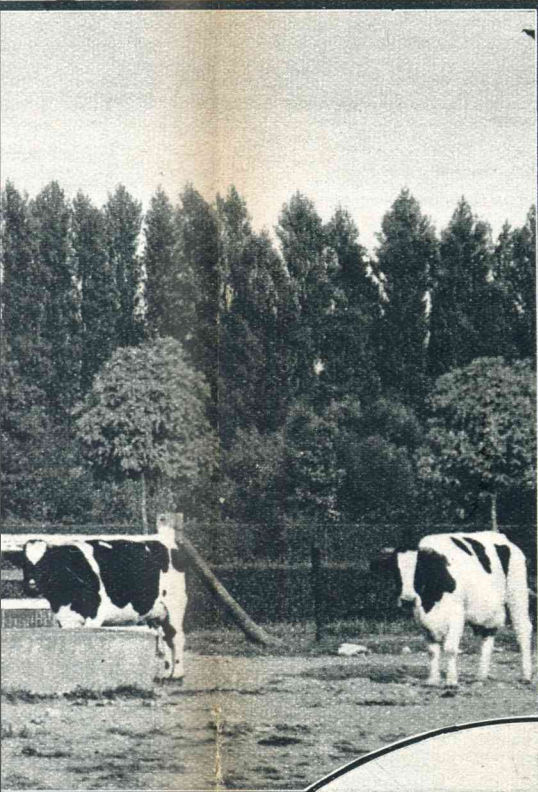
De 't vorig jaar af-
gebrande molen te
Ellewoutsdijk is thans
weer opgebouwd en
van stroomlijnwieken
voorzien. Zuid-Beve-
land behield er een
fraai hoekje door. ↘

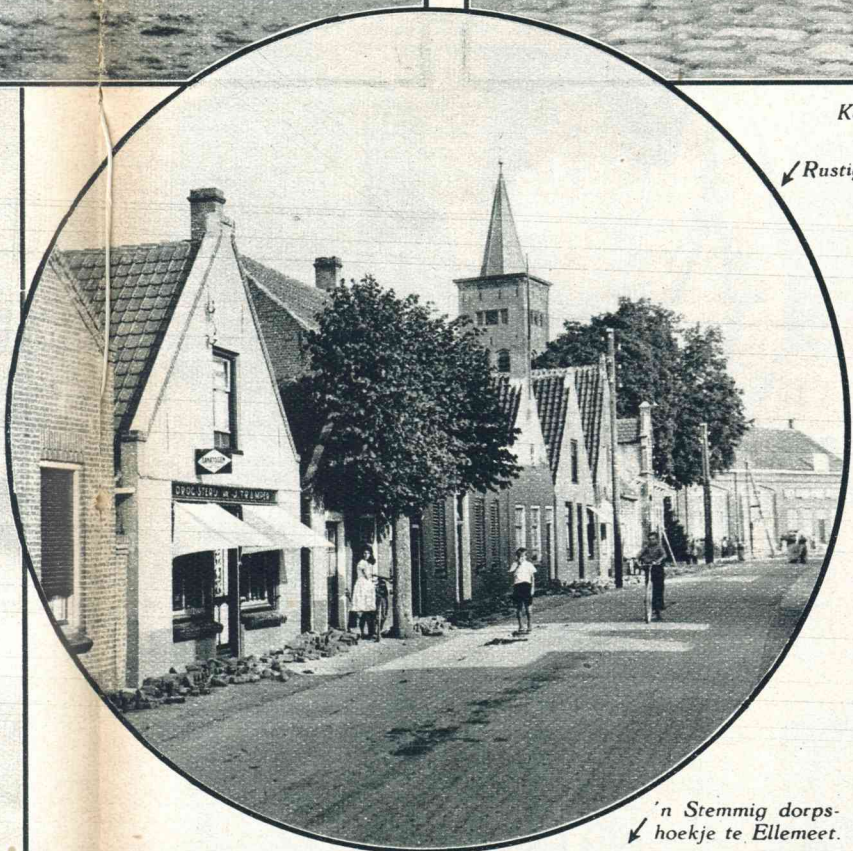
Moderne villabouw
en tuinaanleg te
Nieuwerkerk.

DOOR 'T ZEEUWS

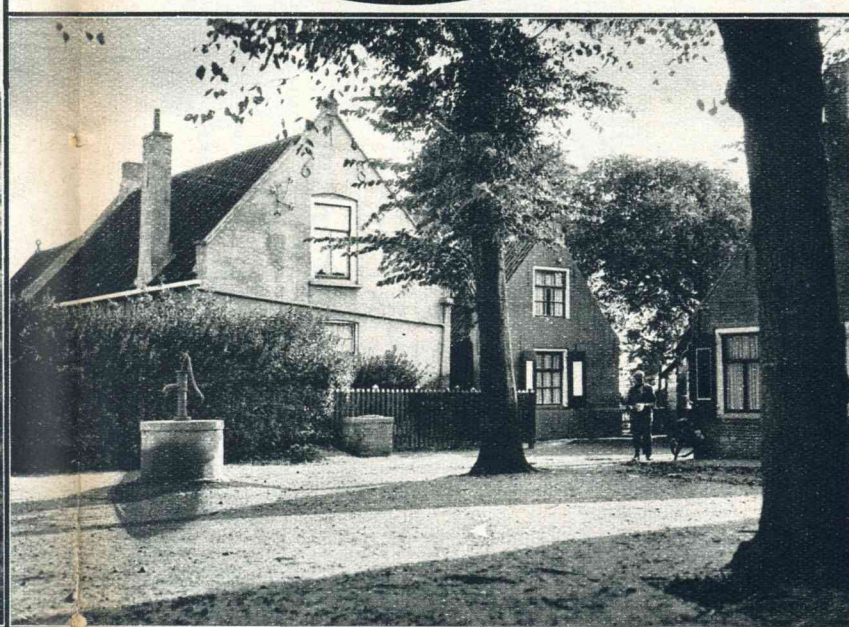

Kermis te Ovezande. De jeugd loert eens, of de tent nog niet open gaat.

↙ Rustig middaguurtje in Heinkensand

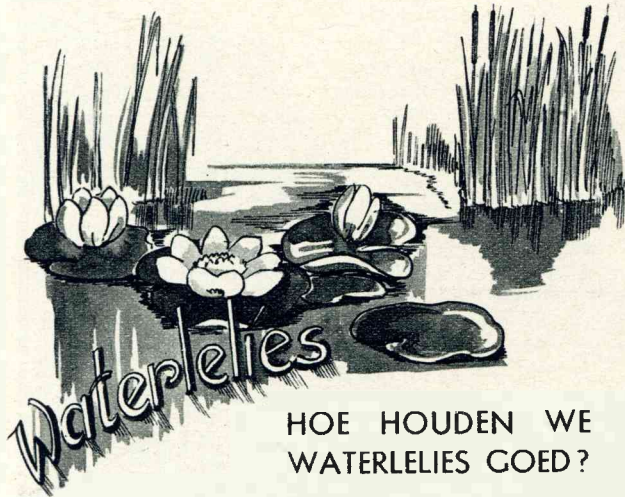
Als de bladeren vallen op het Abdijplein te Middelburg.

↙ 'n Stemmig dorps-
hoekje te Ellemeet.

IEEUWSCHE LAND

VROUWENLEVEN

HOE HOUDEN WE WATERLELIES GOED?

De artistieke waterlelie is een geliefkoosde bloem om te plukken en mee te nemen; wat het laatste echter betreft, zoover komt het meestal niet, want reeds lang voordat onze boottocht of wandeling beëindigd is, zijn de bloemen slap, en we kunnen het steeds weer betreuren, dat we de prachtige kelken noodeloos afrukken.

Wilt u een tuitje waterlelies goed houden, dan moet u als volgt te werk gaan: U plukt ze zoo laat mogelijk, snijdt de stengels onder water af, bind een toef samen en laat deze, indien mogelijk, in het water, totdat u naar huis gaat.

Tenslotte houd u den bundel waterlelies den geheelen weg ondersteboven, zoodat de sappn naar de bloem loopen. Dit is het behoud voor uw waterlelies, want ze zullen nog frisch zijn na een zeer langen tijd. Thuis gekomen, snijdt u de stengels een stukje af en zet ze diep in 't water of in een drijfschaal en u zult nog lang plezier van uw bloemen hebben.

ALS DE HERFST KOMT

Er is niets meer aan te doen. Al schenkt het najaar ons nog mooie zomersche dagen, die dagen beduiden meteen 'n afscheid. Al zouden we op 'n zonnigen nazomerdag even kunnen vergeten, dat herfst- en winterkoude onontkoombaar reeds te wachten staat, de ochtenden en avonden herinneren er ons telkens aan, dat we ons te wapenen hebben tegen wat ons, misschien heel plotse-ling, zal komen overvallen.

Reeds liggen, in onze winkels, de fraaie wol- len stoffen klaar om verwerkt te worden tot japonnen, mantels en mantelcostuums. Er is veel bruin bij, tamelijk veel blauw en veel zwart. Ook zijn er aardige kleine ruitjes, bestemd voor japonnen, voor mantels en voor ensembles, gecombineerd met effen stof.

Bij de nieuwe modellen voor het kom- mende seizoen is weer veel dat geïnspi- reerd is op modes van vroegere tijden.

Dit is, bijvoorbeeld, 't geval met de halsafwerking van de hierbij afgebeelde japon. In heel oude mode- platen kan men deze halsafwerking vinden: een ruche of 'n strookje in de V-vormige halsopening ingezet, van achteren hoog opstaand tegen den hals en van voren met de uiteinden tegen elkaar aan liggend. Ook de mouwen zijn gegarneerd met eenzelfde strookje.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avond- jasjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer.

Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”,

Nassauplein 1, Haarlem,

waarbij 10 cts extra voor toezending per post ver- schuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

De coupe van deze japon leent zich uitstekend ook voor zwaardere figuren. De japon kan met en zonder ceintuur worden gedragen. Voor eenigszins zware figuren zou ik adviseeren de ceintuur weg te laten.

Voor deze japon, ontworpen in marocain, heeft men 3.20 M. stof nodig van 1.30 M. breedte.

Patroon verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46 en 48.

Naast de warmere japon, die het dunne zijde en de luchtige voile of het koele katoentje moet vervangen, vragen om dezen tijd de nieuwe mantels onze bijzondere aandacht. Als praktische vrouwen kiezen en keuren we heel voorzichtig wat het meest geschikte is voor de eigen persoonlijkheid, voor de eigen behoeften en — voor de eigen beurs.

We beelden daarom hierbij 'n drietal mantels af van geheel verschillend genre.

Vooreerst 'n fluweelen mantel met grooten zwarten kraag. Deze mantel is héél eenvoudig van coupe en wordt van voren met één grooten fantasielknoop gesloten. De mouwen hebben 'n wijd zakmodel.

Benodigd 4½ M. fluweel van 90 c.M. breedte. Patroon verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46 en 48.

Ons tweede model toont aan hoe men er, ook in regenmantel, elegant kan uitzien. Deze practische mantel, ontworpen in waterproof Engelsche

916 Fluweelen mantel van eenvoudige coupe met wijde zakmouwen en grooten zwarten kraag. 1000 Japon van marocain, gegarneerd met strookjes. Deze japon kan met en zonder ceintuur worden gedragen.

930. Mantel van angorastof, met opstaand kraagje en grooten strik van breitschwanz

924. Regenmantel van waterproofstof met groote opgenaaid zakken, opstaand kraagje en garneering van biezen en knopen.

stof, heeft 'n opstaand kraagje, aardig gegar- neerde mouwen, volkomen passend bij de overige garneering, 'n paar flinke opgenaaid zakken en 'n ceintuur-sluiting.

Benodigd 3 M. stof van 1.40 M. breedte.

Patroon verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44 en 46.

Ons derde model, ontworpen in angorastof, is weer van 'n geheel ander genre. Deze mantel, eenvoudig en elegant van lijnen, behoort tot het meer „gekleede” type. De staande kraag ervan wordt afgewerkt met 'n breeden strik van breitschwanz. De sluiting van den mantel bestaat uit één grooten knoop en 'n ceintuur.

Men heeft er 3 M. stof voor nodig van 1.40 M. breedte.

Patroon verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44 en 46.

PAULA DEROSE.

HOEDEN EN HOEDJES

De mode dicteert voor het najaar: groote hoeden. Bij ons laatste bezoek aan de lichtstad zagen wij inderdaad op menig kopje breedgerande velours- en vilthoeden prijken.

Deze nieuwe modellen, die allerlei herinneringen aan vervlogen tijden wakker roepen, hebben een charme zonder weerga en bekronen op zwierige wijze het slanke silhouet van 'de elegante vrouw.

Waar men echter voor het a.s. winterseizoen ook groote bontkragen voorspelt, is het haast niet aan te nemen dat deze bekoorlijke mode zich zal handhaven. Zeker niet in een land als het onze, waar we, behalve met genoemde kragen, steeds te kampen hebben met den wind, het gevaarlijk element, dat als een booze vijand op den hoek van

de straat op ons loert en ons in een enkel oogenblik alle illusies van goedgekleede vrouw ontnemt en ons omtoovert in een dwaze, wanhopige juffrouw, op jacht naar een steeds vlugger en verder rollend hoofddeksel.

Zeer in trek zijn verder de groote platte baretmodellen van vilt of kunstig gedrapeerd velours. In de meeste gevallen hebben zij weinig of geen garneeringen vinden hun aantrekkelijkheid hoofdzakelijk in een bescheiden lintversiering.

Behalve bovengenoemde zal men bij de najaars-japonnen en ensembles veel strenge „canotiers” en chapellerie-modellen zien. Zoowel met geheel platten, als eenigszins gebogen en van achter opgeslagen rand. Ook de z.g. „Bretons” met geheel opgeslagen rand, herinnerende aan de hoedjes van onze Zeeuwsche boeren, zullen veel gedragen worden. Zij hebben ontegenzeglijk een groote charme, staan vlot en jong, doch zijn voor de meeste vrouwen veel minder flatteus dan de hoed met neergeslagen rand, welke een zachte schaduw over de oogen werpt en de uitdrukking zooveel aantrekkelijker maakt.

MARGUERITE.

BAHMI

Bij 1 pond mie (Chineesche vermicelli) neemt men 1 pond varkenslapjes of 3 ons varkenslapjes en 2 ons gehakt. Verder : $\frac{1}{2}$ blikje of $\frac{1}{2}$ p. peultjes of prinsesseboontjes, 4 à 5 preitjes, 1 handvol selderi, 1 à 2 kroppen sla, 'n paar uien, 1 eetlepel

De fijn gesneden uien laat men in boter of vet van jus lichtbruin braden, voegt daar de fijn gesneden prei bij, laat die even meebraden en braadt daarin het vleesch in kleine stukjes gesneden en het gehakt smakelijk aangemaakt en in kleine balletjes verdeeld.

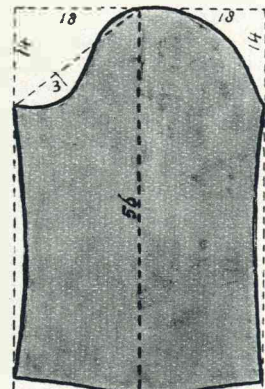
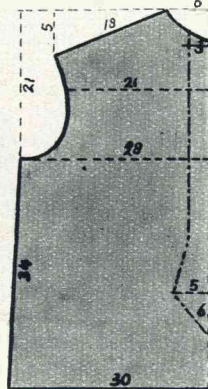
Als het vleesch rondom even heeft gebraden, voegt men er langzamerhand water bij en vervolgens de overige groente, behalve de sla.

Het gerecht mag niet te droog wezen. Men stapelt de bahmi op 'n vleeschschotel op, schikt de aangemaakte sla in een krans daaromheen, legt de omelette, in smalle reepjes gesneden, ruitgewijze over de bahmi en garneert het geheel met partjes citroen en 'n toefje peterselie.

AGNES.

(Bovenwijdte 100 c.M., lengte 55 c.M.)

A diagram of a vest pattern piece. It is a trapezoidal shape with a curved neckline. The measurements are: 8 (top left side), 15 (top right side), 15 (upper chest width), 20 (lower chest width), 26 (waist width), 28 (length), 34 (side length), and 25 (armhole curve length).

A black and white illustration of a woman in 1920s fashion. She is wearing a dark cloche hat with a decorative bow on top. Her hair is styled in a short, wavy bob. She has a serene expression with dark, defined eyes and lips. She is wearing a dark, fur-trimmed stole or capelet over a blouse with a large, ornate collar featuring a polka-dot pattern. The entire portrait is set against a large, light-colored oval background filled with a fine stippled or dotted pattern. The style is reminiscent of early 20th-century graphic design or fashion illustrations.

Tricorne van zwart fluweel met lintgarneering.

Het kraagje neemt ge 40 c.M. lang en 18 c.M. breed. De kantjes stikt ge dicht, waarna het kraagje wordt langgestikt, en aan den achterkant wordt overgezoomd. Bij het inzetten der mouwen neemt ge den mouwnaad 4 c.M. meer naar voren dan den zijnaad van de blouse. Hierna wordt de blouse geperst, waarna ge de knoopjes op de blouse zet. De manchetjes worden door middel van drukknoopjes gesloten. D.

D

Door Nederland. De markt van Deventer.

DE OCHTENDBLAD-SENSATIE

Goeienavond, Pat; nog iets bijzonders?" vroeg nachtedacteur Dobbs.

"Niets gehoord, meneer," antwoordde Patterson, de jongste reporter van de „Boston Herald”.

Dobbs zuchtte. 't Was het oude, afgezaagde liedje: niets bijzonders. Voor het ochtendblad had je nooit eens iets bijzonders, nooit! Dat was hij nu al drie jaren zoo gewend en dat zou wel altijd zoo blijven. Tenzij er eens 'n wonder gebeurde....

Voor het venster wuifde hij even naar zijn vrouw, die hem voor zij uitging naar zijn bureau had gebracht. Hij zou haar graag vergezeld hebben, maar als je met de redactie van het ochtendblad belast bent, hoef je aan pretjes niet te denken.

Weldra verdiept in zijn werk, schoof hij het eene vel copy na het andere opzij. Het was weer treurig vanavond. Stadsnieuws voor 'n kinderkrant: een ongelukje, 'n aanrijding en 'n vechtpartijtje. Alles tam, erg tam! Snert was het! En de rest dito. Buiten- en Binnenland, Politiek, Sport en Kunst: 't was allemaal even onbelangrijk. Geen enkel pittig artikel, niet één sensationeel nieuwtje. Belabberd, in één woord belabberd!....

Dobbs zuchtte. Er gebeurde niets meer in de wereld. Ten minste niets, waarmee je een ochtendblad aantrekkelijk kon maken. In 's werelds bestel geviel het nu eenmaal zoo, dat van alle belangrijke en sensationele gebeurtenissen het avondblad de primeur kreeg. Moest je zoo'n krant van vanavond maar eens doorbladeren. Koppen als kanonschoten en artikelen om van te smullen!

„Voetbalwedstrijd Yankees—Detroit Tigers! Een recette van 135.000 dollars. 79.000 toeschouwers! — Sinclair bij de voorverkiezingen tot democratisch gouverneur van Californië gekozen! — Staatssecretaris Swanson teekent het contract voor den bouw van 24 oorlogsschepen! — Sensationele diefstal in de Bank of Manhattan! — De drei-

door JOHN D. CLAVERTEN

gende textielstaking omvat 800.000 man!"....

En zoo ging het door. Maar voor dat verwenschte ochtendblad gebeurde nooit eens iets bijzonders.

„Mijn koninkrijk voor een ochtendblad-sensatie," mopperde Dobbs.

„Heb ik," grinnikte Patterson, die verwoed op zijn schrijfmachine zat te hameren.

„Wat heb je?" keek Dobbs hevig geïnteresseerd op.

„Een sensatie," antwoordde Patterson met een zalvende stem. „Een motie van den dameskrans „Ons Genoegen", behelzend een verzoek aan mevrouw Roosevelt, om het dragen van den voetvrijen rok wettelijk verplichtend te stellen."

„Loop naar den drommel, smijt maar in de prullemant," nijdaste Dobbs.

„Rrrrrreng..." ging tegelijk de telefoon. Het was het New-Yorksche Persagentschap.

„Tweede vervolg van de rede van Hitler..." kondigde de telefonist aan.

Plichtmatig nam Dobbs op. Hij had juist de microfoon neergelegd, toen de schel opnieuw overging.

„Spreek ik met de krant?" vroeg een opgewonden mannenstem.

„Met de „Boston Herald", bevestigde Dobbs haastig.

„U spreekt met een abonné. Wat betaalt u voor belangrijks nieuws?"

Dobbs hield zich aan den voorzichtigen kant, hij had al eens leergeld betaald met „belangrijk" nieuws. „Dat ligt er maar aan, gewoonlijk een halven dollar, maar ook wel eens vijf dollar."

„Ik wil vijf hebben," verklaarde de onbekende

beslist. „Geef u dat voor het bericht van een ontvoering? Ik ben zelf ooggetuige geweest en 't is net gebeurd, gauw: ja of nee, anders bel ik de „Boston News" op."

Dobbs greep zich aan zijn schrijftafel vast. Dàar had je de ochtendblad-sensatie, eindelijk! En nog wel een sensatie, zooals Boston er nog geen had beleefd!....

„Ja!" schreeuwde hij opgewonden. „Met wien spreek ik?"

„Met den portier van het Roxy-theater. Mevrouw Cumminck is zooeven ontvoerd. Als u iemand hierheen stuurt, zal ik hem alles haarfijn uitleggen."

„Mevrouw Cumminck, de vrouw van den zaagmoleneigenaar?" vroeg Dobbs met verstikte stem.

„Juist! Schiet een beetje op, want de politie is er al om me te verhooren."

Dobbs smiet driftig de telefoon neer. „Pat, vliegensvlug naar het Roxy!" viel hij uit. „Mevrouw Cumminck is ontvoerd, je weet wel, die van de zaagmolens. Ga er als de bliksem heen en bel me op, dan kan ik alvast beginnen. Alle mensen, wat 'n sensatie! Ontvoering in Boston, nooit van gehoord! En 't ochtendblad heeft de primeur. Eindelijk zullen wij ook eens fatsoenlijk uitkomen..."

Patterson hoorde hem allang niet meer, hij was hals over kop de deur uitgesneld.

Opgewonden viel Dobbs in zijn stoel terug. Hij kon de schokkende gebeurtenis nog niet goed verwerken. Ontvoering! En mevrouw Cumminck het slachtoffer, de vrouw van den gierigsten duitendief, dien Boston ooit onder zijn inwoners gekend had. Geen twee mensen in de stad zouden medelijden met hem hebben, als hij vijftig- of honderdduizend dollars lichter werd gemaakt. Wat zou Boston straks smullen aan het ochtendblad....

„Rrrrrreng..." ging de telefoon.

„Nog drie kolom," waarschuwde de opmaker van de krant.

„Ik kom wel, haast je langzaam,” gaf Dobbs grinnikend terug.

Een oogenblik later rinkelde de telefoon weer.

„Patterson,” klonk het opgewonden. „Neemt u even op?”

Dobbs greep naar 'n bloc-notes. Met bevende vingers stenografeerde hij Patterson's verslag: „Vanavond, een kwartier voor het einde van de voorstelling, verscheen voor het Roxy-theater een zwartgelakte Ford, model Sedan. Er zat niemand in dan de chauffeur, die een soort livrei droeg, waarvan de portier geen bijzonderheden kon medeelen. Toen het theater leegstroomde reed de auto langzaam langs het trottoir op, hoewel er nog niemand was ingestapt.

Plotseling hoorde de portier schreeuwen en gillen. Hij snelde toe en zag nog juist, dat drie heeren een dame in den auto droegen, die zich heftig verweerde. De ontvoerders stapten bij haar in en een vierde persoon, die met een revolver het publiek op een afstand had gehouden, nam vliegensvlug naast den chauffeur plaats. De auto reed met groote snelheid weg en was weldra om den hoek verdwenen.

Hoewel niemand de dame zoo gauw herkende, heeft men toch haar identiteit kunnen vaststellen. In den loop van den avond vervoegde zich een heer in smoking bij den portier, die informeerde of zijn zuster, mevrouw Cumminck, in het theater was. Toen de portier antwoordde, dat hij die dame niet kende, verklaarde de meneer dat zij de vrouw was van den bekenden houtmagnaat en gekleed was in een beige mantel, beige hoed en schoenen. Inderdaad heeft de portier een dame met een beige mantel het theater zien binnengaan. Voorts verklaart het publiek, dat getuige was van den overval, dat de ontvoerde dame 'n grijzen of beige mantel droeg. Uit een ander valt af te leiden, dat de boeven mevrouw Cumminck ontvoerd hebben en dat het hun bedoeling is, een flink losgeld af te persen....”

„Anders niets?” vroeg Dobbs, toen Patterson zweeg.

„Voorloopig niet, meneer. Maar ik zal u direct bellen, als ik meer weet. Ik ga nu met de politie mee.”

„Veel succes,” wenschte Dobbs. Hij sprong achter zijn machine en keek op de klok. Het was twaalf uur, hij had dus nog allen tijd, om er iets moois van te maken. Driftig hamerde hij op de toetsen.

„Sensationeele ontvoering in het hartje van Boston! Mevrouw Cumminck, de echtgenoot van den bekenden houtmagnaat, het ongelukkige slachtoffer! Brutale overval temidden van een uitgaand publiek! Voert de onderwereld van Boston hier dezelfde methode in als die van New York, Frisco en Chicago?”

Terwijl hij het sensationeele nieuws in een nog sensationeeler vorm goot, drupten bij tusschenpoozen Patterson's aanvullende berichten door.

„De bureauliste verklaart, dat zij vanmorgen twee logeplaatsen heeft verkocht aan den butler van Cumminck. De houtmagnaat zelf is vanmiddag onverwacht vertrokken naar zijn bosschen in Ottawa. Vermoed wordt, dat de ontvoerders hiervan geweten hebben en daarop het plan van de ontvoering hebben gebouwd.”

Het volgende bericht was een sensatie op zichzelf.

„De ontvoerders hebben zich telefonisch in verbinding gesteld met de politie. Zij verklaarden dat mevrouw Cumminck weliswaar het bewustzijn had verloren, toen zij in den auto werd geplaatst, doch dat zij niet het geringste letsel gekregen had. Zij legden er den nadruk op, dat mevrouw Cumminck veilig zou zijn, als de politie hen niet achtervolgde. Ter geruststelling van Cumminck deelden zij nog mee, dat zij zich binnen weinige uren op de een of andere manier met hem in verbinding zouden stellen. De politie heeft uitgevonden, dat de ontvoerders hebben getelefoneerd in een telefooncel aan den openbaren weg.”

Na deze mededeeling kwam er niet veel bijzonders meer binnen. Om het kwartier telefoneerde Patterson, dat hij ergens rondhing: op het politiebureau, bij de woning van mevrouw Cumminck of bij het Roxy-theater. Dobbs had echter stof in overvloed voor zijn ochtendblad-sensatie. Hij gaf een artikel door van twee kolom, dat van den eer-

sten tot den laatsten regel klonk als een klok. En daaraan knoopte hij nog een heele kolom beschouwingen vast aangaande de publieke veiligheid. Met een zucht van voldoening gaf hij de laatste copy door. De zaak was af, de rest mocht het avondblad hebben.

Hoogst tevreden zag hij zijn ochtendblad de expeditie verlaten. Maar helaas bleek deze merkwaardige nacht last te hebben van meer dan één sensatie. Nauwelijks was hij van de expeditie op zijn bureau teruggekeerd, toen Patterson binnen kwam stormen. Hij was ademloos van het trappenhollen en viel uitgeput op een stoel neer.

„Een sensatie....” hakte hij. „'t Is mevrouw Cumminck niet....”

„Wat zeg je?” sprong Dobbs ontsteld op. „Je ijlt.... de ontvoerders zelf zeggen....”

„'t Is mevrouw Cumminck niet,” herhaalde Patterson, wild met zijn armen gesticuleerend. „De boeven hebben zich vergist. De politie heeft Ottawa opgebeld. Zooeven kreeg ze bericht, dat mevrouw Cumminck met haar man was meegegaan. Ze sliep rustig toen de politie kwam en zij was heel verbaasd, toen zij vernam, dat zij ontvoerd was.”

„Maar.... maar wie is er dan wel ontvoerd?” stamelde Dobbs ontzet, aan den blunder in zijn ochtendblad denkend.

„Weet niet,” antwoordde Patterson, wanhopig de schouders ophalend. „De politie vermoedt, dat een alleenstaande dame het slachtoffer is geworden. Er is ten minste nog geen aangifte gedaan, dat er een vrouw vermist wordt....”

Dobbs begreep dat hij de geschiedenis zoo niet kon laten zitten. „Bel even naar beneden, zeg dat er nog een bulletin komt!” barstte hij driftig los.

Woedend viel hij op de schrijfmachine aan.

„Sensationeele wending in de ontvoeringszaak! Mevrouw Cumminck blijkt haar noodlot ontlopen

te zijn! Een onbekende dame ontvoerd! Bij de politie nog geen aangifte binnengekomen! Wie mist een huisgenoot???”

„Rrrrrreng....” ging plotseling de telefoon.

Patterson sprong er op af en nam den haak van het toestel. „Hallo, „Boston Herald”, zei hij schor.

Plotseling verbleekte hij van schrik. „De.... de ontvoerders....” stamelde hij met een stem die tweemaal oversloeg.

Dobbs nam verbijsterd de microfoon over. Wat wachtte hem nu weer voor 'n sensatie?....

„Hallo?” begon hij onzeker.

„Spreek ik met meneer Dobbs?” vroeg een mannestem.

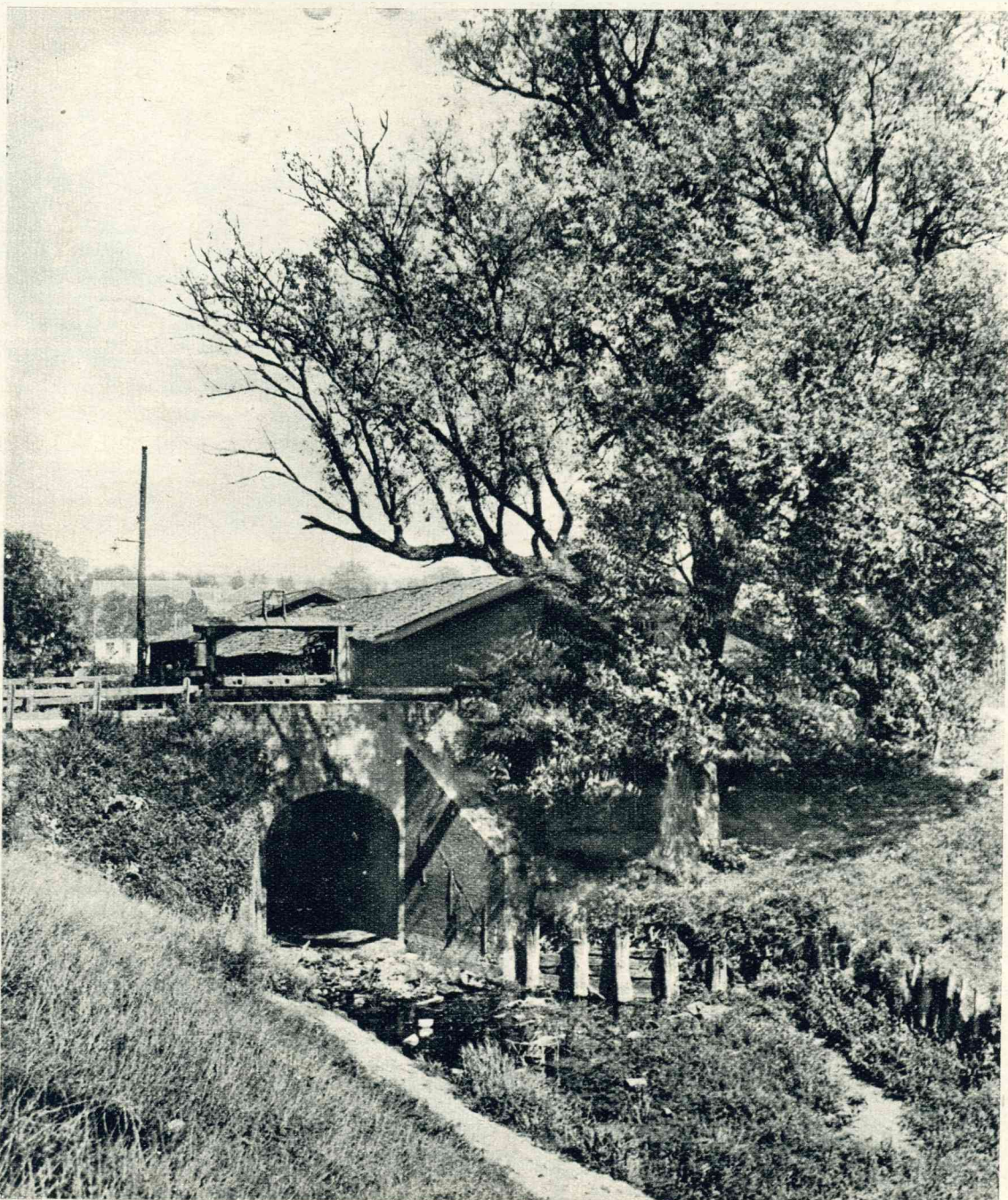
„Ja.... jawel,” hakte Dobbs.

„Wel, u spreekt met de ontvoerders,” hernam de onbekende. „Ik wilde u even zeggen, dat er een rare vergissing in het spel is wat betreft de identiteit van de dame, die wij hebben ontvoerd. Een vergissing die verklaarbaar is, omdat uw vrouw eenzelfde mantel....”

Dobbs wankelde. „Mijn vrouw.... hebben jullie mijn vrouw ontvoerd?” brulde hij.

„Jawel, meneer, erg spijtig voor ons natuurlijk,” antwoordde de onbekende met treurige stem. „Wij hadden gerekend op dertig- of veertigduizend dollar, maar wij begrijpen, dat wij nu een toontje lager zullen moeten zingen. Twee duizend dollar lijkt ons in dit geval een billijke prijs, desnoods op afbetaling. U zult natuurlijk niet af willen dingen, het zou ten minste niet hoffelijk zijn, als u een zoo beminlijke dame als mevrouw Dobbs een paar dollars lager taxeerde....”

Wat Dobbs op dit edelmoedig en complimenteus voorstel antwoordde, kan hier natuurlijk niet worden herhaald. Maar hij eindigde met het voorstel aan te nemen, de prijs voor de lang en vurig begeerde ochtendblad-sensatie.

Door Nederland.

Een bekend Arnhemsch plekje, de kleine sluis bij de schipbrug, dat verdwijnen moet voor de stadsuitbreiding.

Een zware hagelbui, met de traditioneele hagelsteenen als kippeneieren zoo groot, bracht een catastrophale verwoesting onder het glaswerk van de druivenkassen te Haamstede tweeg. Een kijkje van de verwoesting in een der kassen.

Het opruimingswerk van de stukgeslagen glasruten is in vollen gang.

De glazenmakers hebben druk werk om de stuk geslagen ruiten te repareeren. Voor de druivenkweekers was het 'n schade-post van $\pm$ 50.000 gulden.

ZEEUWSCH NIEUWS

De burgemeester van Zierikzee, de Edelachtbare Heer Bannink, heeft Zaterdag 15 September als zoodanig afscheid genomen van den Raad.

Bie ons op 't durp

Van de weke kregen m'n een boe uut stad asdat er een autobusse nae de jaerbeurs in Utrecht zou riej.

Noe, Utrecht, dae waere m'n gin van beijen nog ooit 'ewist, dust da sprak van eigest da m'n da zouwe doe.

En zo reje m'n dan 's ochens om vier ure a wig, en 't was mooi weer en een goeie busse, dust da gieng alles noga wel. D'r waere d'r nog ee paar va 't durp, te weten Jipje Stuve die a mie Kee van Dalen is 'etrouwd, en die kwamme netuurlijk trek bie ons zitte, wan de rest dat was stas vo'k, en dae bin m'n nie zo op.

Mae noe is dien Jipje een aerigen, die weet nooit wat of t'n zegge of zwiege mot, en zo a t'n a trek an de stok mie een vint, en 't schol nie vee of 't wier ruzie.

Maer alla, da gong wee over, en m'n kwamme in Utrecht, bie den Dom, en dae moste m'n d'r uut, en toen wulder mie z'n viere op pad. Jipje die was t'r a meer 'ewist, zee t'n, en 't was effenof vlak bie, en daevoe gonge wulder mie z'n mae.

En m'n liepe zo een stuitje, mae da duurdan mae, en m'n kwamme in van die straeten liek as bie ons op 't durp, en eindelijk kuste ik nie mi zwiege, en ik zee : Zeg, meester, wae gae m'n noe eigentlijk nae toe ?

E, nae de bozze, zee 'um, mie zo'n 'ezicht van ik-weet-ik-'etwe, dat ik m'n eige mae stil 'ieuw. En m'n liepe alsmae varder, maer op 't ende stieng d'r glad gin 'uzen mi, alleen een paar van die ouwe kotten, en toen niks mi as een weije mie beesten, en 't waere mooie beesten, das waer, mae daevoe waere m'n nie 'ekomme, wan die ku je bie ons ok zie.

Dust toen 'ieuwen m'n stille, en Jipje die krauwden is achter z'n ooren en 'um zee dat t'n nie en wist, en ik zee : Net, en toen stieng m'n dae.

Mae toen kwam d'r gelokkig net een vint an op een karre mie blomkool, en die 'ieuwen m'n an, en die begust te lachen, wan m'n waere a bienae an Maertensdiek, zee d'n, en toen begust de vrouwe bienae te julen, wan die docht trek an Maertensdiek bie ons in 't land, en Jipje, die d'andacht van z'n eige wou of-leije, zee dazze d'r schooldeld we vrom kust 'aele, en toen was de vrouwe vee kwaed, en ze riep da t'n een vint van niks was, en da t'n niks anders kust dan verlore oope, en dazze da tuus ok kust doe, en toen zee 'um wee dazze dan tuus a motte bluve, en toen zee 'eur dazze zelf we wist wa ze doe kust en laete, en toen wier Kee ok kwaed van wa-bi-je me, en toen was ik den eenigsten, die a z'n verstand nog een bitje bie mekare 'ieuw, en ik zee tegen die vint da t'n ons vrom most riej en da dee d'n, en zo kwamme m'n eindelijk an, mae toen a m'n dan voe 't spul stieng zee Kee dazze 'oenger a en da m'n eest moste gaen ete.

Dust wulder zo'n dienke binne waer a zo'n vint in zo'n groene liverei voe stieng en toen a m'n die pesseerden, wist ik a, dat 't nie goed zou gae.

En 't gong ok nie goed.

Kee die nestelden d'r eige in een voltuil van ferweel en wulder ok, en toen namme m'n koffie. Mae dat was zeker nie goed genog, want toe Kee d'r tassche opendee en de stuten kwamme d'r uut, toen kwam d'r zo'n vint iesselijk in 't zwart en die zee da 't nie gong, en toen Kee mie een volle mond vroeg wat a t'r nie gong, toen was die vint trek kwaed, en afijn, de rest wi'k je bespaere, mae m'n stieng gauw buten en Kee was varder den 'eelen dag kwaed wan z'a d'r stuten vergete. Mae de rest vertel ik je kommende weke.

Allee, de groetenisse,

PIER VAN 'T HOF.

Een kijkje op de kermis te Zierikzee, die aldaar de vorige week rustig is verlopen.

VELO TAFELBILJARTS

Belastingvrij - Prima en Billijk
 VELO WASCHMACHINE MAATSCHAPPIJ N.V.
 Meer dan 100 Filialen in Nederland!

ZWANENBERG MAAKT WAT SMAAKT!

Alle producten van Zwanenberg hebben één eigenschap met elkander gemeen:

ZIJ SMAKEN!

Zij danken hun frisschen, voortreffelijken smaak aan de fijne kwaliteit der grondstoffen en aan de buitengewone zorg waarmee de bereiding geschiedt. De moderne, hygiënische inrichting van Zwanenberg's Fabrieken komt in hoge mate ten goede aan de vervaardiging van vleesch- en groenteconserven, zoo wel als aan die van soepen, aroma, bouillonblokjes en andere specialiteiten. Probeer één product van Zwanenberg, onverschillig welk - en uw vertrouwen in den naam is voorgoed gevestigd. Het smaakt, het voedt, het doet U goed.

....U is benoemd!

Er is altijd vraag naar degelijk onderlegde technici... de techniek staat niet stil! Vermeerder de kennis van Uw vak, en Uw kansen op succes. **Studeer techniek thuis....** PBNA heeft speciale lessen voor U, van uiterst bekwame leeraren. Vraag het gratis prospectus.

PBNA
 ARNHEM

HET NED. TECHNICUM
 Dir. E.J. ROTHUIZEN en F.WIND

Enkele van onze 200 cursussen:

BOUWKUNDE Aannemer van bouw. werken Bouw. Opzicht. Bouw. Uitv. Techn. ambten. bouwtoezicht Gas-waterfilter	WATER-BOUWKUNDE Aannemer van waterbouw. werken	Betontechnicus Landm. kundige Techn. Ambten. b. d. Rijksw. staat Uitv. wegeb. Waterbouw. opzichter Waterbouw. kundige Wegentechnicus	WERKTUIG-BOUWKUNDE Autotechnicus Bedrijfsleider Koeltechnicus	Mach.-construct. Mach. en monteur in verschill. bedrijven Vliegt. technic. Werkt. bouw. Werkbaas Ijzerconstruct.	Electrotechnicus Installateur Meterrijker Radiomonteur Sterkstroom-monteur Voorman electr. tractie Zwakstroom-monteur
		CHEMIE Algem. scheik. Analyst Cand. techn. chemicus Gas-technicus Oliën en vetten Techn. Chemicus		GEZEL EN MEESTER Verschillende ambachten	
		ELECTRO-TECHNIEK Electrotechnisch opzichter		NIJVERHEIDS-ONDERWIJS-EXAMENS	

stuur dit aan

PBNA ARNHEM
 voor kosteloos prospectus
 No. 12

Naam
 woonplaats en straat

studeer techniek thuis! met PBNA ARNHEM

**VOOR HELDER
 WIT LINNEN
 ALLEEN**

RECKITT'S BLAUW
het is het doorhalen in blauwsel dat het 'm doet!

Uw
 annonce
 hier...?

Vraagt tarieven aan:
 Centrale Adv.-afdeeling
 N.Z. Voorburgwal 69-73
 A'dam C. - Telef. 46878

Geleidelijk de omzet gestegen...
 door Spaarnestad-drukwerk verkregen

N.V. DRUKKERIJ „DE SPAARNESTAD” - HAARLEM
 Modern grafisch bedrijf met uitgebreide service-afdeeling
 Telefoon 13866

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Goes, dat er reeds 'n dikke tweehonderd sollicitanten zijn naar de vacerende betrekking van burgervader. Als dit zoo door blijft gaan, dan zijn er voor deze functie nog meer gegadigden dan het vorig jaar, toen het baantje van politie-agent open kwam.

Bij de opgravingen voor den nieuwen weg vond men te Kloosterzande onder de oude straat een completen regenput.

Is het nu te verwonderen, dat, waar er zulke geheime bronnen in Zeeuwsch Vlaanderen bestaan, men weinig voor officieele waterleiding voelt?

Uit Philippine bericht onze correspondent, dat ten nadeele van den heer Duim, die uit Vlissingen kwam, een rijwielplaatje gestolen is.

Het is toch treurig, dat er onder de lange vingers niet eens genoeg collegialiteit bestaat om den duim te ontzien.

Men telefoneerde ons uit Baarland, dat iemand op klaarlichten dag bij een landbouwer het raam opengeschoven heeft, om een portemonnaie met geld weg te halen.

Van deze verduistering bij zonneschijn heeft het meteorologisch instituut te De Bilt absoluut niets bekend gemaakt!

Het motorschip „Ondernemingsgeest“, dat geladen was met stukgoed en naar Antwerpen moest, is, naar men ons mededeelde, bij Hansweert omhoog gevaren.

Dat is wel een zeer onzakelijke hebbelijkheid van dezen geest!

Uit Sluis ontvingen wij sensationele berichten over neergeschoten roofdieren. Een marechaussee heeft aldaar op verzoek van een circusdirectie twee hoogbejaarde leeuwen doodgemaakt, waarna de slachtoffers gevlid zijn.

Het vleesch is aangekocht door eenige nationale organisaties, die hun leden tot heldenmoed willen opvoeden en voor den marechaussee verwacht men promotie en overplaatsing naar Afrika.

Een raadslid te Wolfaartsdijk, dat 25 jaar die functie bekleed had, is op indrukwekkende wijze gehuldigd met een serenade, terwijl hij na afloop daarvan van den burgemeester een krantenhanger kreeg.

Mocht de begiftigde zijn gouden jubilé beleven, dan denkt men er over, hem nog een krant er bij te geven!

Vóórdat een muziekgezelschap te Goes een uitvoering gaf van harmonie-klanken en refreingezang, was in de plaatselijke pers het verzoek opgenomen, gedurende het concert de stilte te bewaren.

Allen hebben zich hieraan gehouden, behalve helaas de fanfaristen en de zangers.

Hier is nu niets meer aanwezig. Tot de volgende week, dames en heeren!

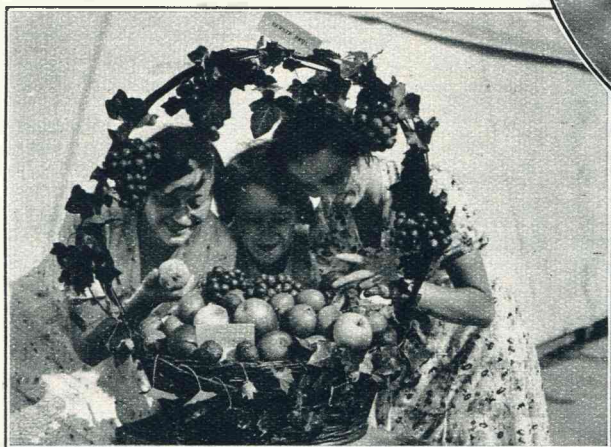

De afdeling Kloetinge van oud-leerlingen der tuinbouwwintercursussen hield aldaar op 14 en 15 Sept. een tentoonstelling van door de leden gekweekte tuinbouwproducten. 'n Overzicht in de tentoonstellingstent met 't bestuur der vereeniging.

Een dahlia-soort van bijzondere afmeting, die een eersten prijs behaalde. Zie is er wat trotsch op.

Een fraai bouquet dahlia's.

Een aanlokkelijke fruitmand.

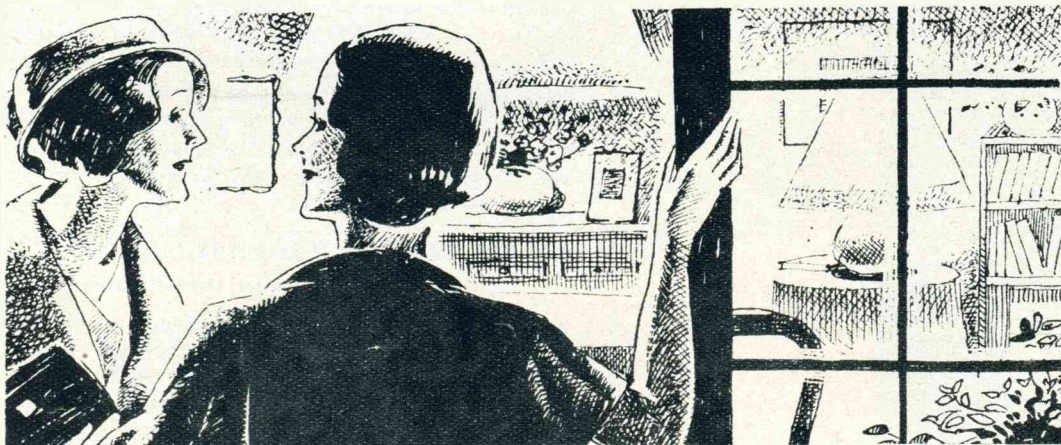
Bij gelegenheid van 't 40 jarig jubileum van de muziekvereniging de „Nieuwe Harmonie“ te Hulst en het 30-jarig directeurschap van den heer A. Eeckhout werden aldaar op Zondag 16 September muziekfeesten gehouden, georganiseerd door de V.V.V. van Hulst, die veel belangstelling trokken. Overzicht van de drukte tijdens de uitvoering op de markt.

Een der aan 't muziekfeest deelnemende vereenigingen geeft een uitvoering.

De aankomst van de Koninklijke Muziekvereniging uit Temsche (België), die extra de aandacht trok.

„Ik begrijp niet waar ze 't van doet”

... denkt de vriendin als ze binnenkomt in de huiskamer. 't Ziet er zóó warm, zoo echt gezellig uit. Ze snapt er niets van en als ze 't eindelijk waagt te zeggen, lacht de huisvrouw. „Ja — dat zegt iedereen. En toch zijn de meubels dezelfde van vroeger. Maar 't is een klein kunstje. Het heele ge-

heim van gezelligheid is LICHT: goed en veel licht, daar, waar je het noodig hebt. Als jij ook in plaats van dat zwakke middenlicht een flinke 125 Decalumen „Bi-Arlita” had en dan nog hier en daar een lampje neerzette, had je net zoo'n gezellige huiskamer als ik”.

DE LA MAR

Zendt
nevenstaande
coupon in aan:

N.V. PHILIPS
GLOEILAMPENFABRIEKEN
VERKOPAFD. NEDERLAND
EN KOL., EINDHOVEN

GRATIS EEN MOOI BOEKJE
Vraagt ons kleurige, rijk geïllustreerde boekje „Het gezellige huis”. Het licht U in, hoe U zonder noemenswaardige kosten Uw huis een massa gezelliger en comfortabeler maken kunt. U leest het met plezier. En het is gratis. Vult Uw adres hier in.

Naam:

Woonplaats:

174-2

ABM

OPENING

VAN HET

HERFST-SEIZOEN

ZIET ONZE ETALAGES
MET NIEUWSTE MODELLEN IN

MANTELS

EN

JAPONNEN

AU BON MARCHÉ

AMSTERDAM - DEN HAAG - ROTTERDAM

IK KAN MAAR NIET SLAPEN.....!

Kent U ook die rusteloze nachten? Luister dan eens naar dezen goeden raad: Neemt voor het naar bed gaan een stevigen kop Ovomaltine. Zoodra ge dan Uw hoofd neerlegt, komt een behagelijke rust over U!

Ovomaltine is geen „slaapmiddel”. Het is een zuiver natuurproduct, dat Uw organisme alles geeft, waarin het dagelijksch voedsel te kort schiet.

OVOMALTINE

IN BUSSEN
VANAF 60 CENT

VERSTERKT OOK U

Spaarnestad 't gedrukt.... Uw propaganda gelukt...

N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD

Een modern grafisch bedrijf
met afd. Koperdiepdruk

HAARLEM
Telef. 13866

Maak Uw keus thuis!

Waar kunt gij rustiger en met meer overleg Uw Najaars- en Winterkleeding kiezen dan in Uw eigen kring met de hulp van ons fraai modeboek WINTERWEELEN 1955. U zult dan zeker slagen, want dit in alle opzichten schitterend modeboek, deels uitgevoerd in prachtige kleurendruk, bevat een uitgebreide collectie van 190 modellen volgens de laatste modes van Parijs, Weenen en Berlijn. Ook daarom is dit boek zoo aantrekkelijk omdat het geheel in Hollandschen tekst geschreven en voor ieder begrijpelijk is.

Prijs voor abonné's 50 cent
(voor niet-abonné's f1.—)

Wederom stellen wij van de in dit modeboek voorkomende genummerde modellen onze Kant en Klaarpatronen beschikbaar tegen den lagen prijs van f0.20, f0.35 en f0.50. Per post 10 cent extra. Dit geldt ook voor bestellingen bij agenten.

ATTENTIE! Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; afgehaald aan het bureau van ons blad; door girostorting op no. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels.

Vraagt onze praktische handleiding voor het gebruik der patronen, prijs slechts f0.15.

Patronenkantoor „PANORA”
Nassauplein 1 — Haarlem

Alle patronen uit Winterweelde zijn ook aan ons bureau uit voorraad verkrijgbaar

ZEEUWSCHE SPORT

Het spel is begonnen. De voetbal heeft gerold. Zeeland heeft op volle kracht zijn K.N.V.B.-programma aangepakt en is er den eersten Zondag niet slecht afgekomen. Speciaal doelen we dan op de verschillende wedstrijden van de tweede-klassem, waarin ze alle tegen de Brabanders aan het langste eind trokken en met kleine overwinningen het seizoen openden. Of dit geheel volgens de verwachtingen was? In sommige gevallen wel, in andere niet. Wanneer we beginnen met Zeelandia, dat met 3-2 van T.S.C. won, dan moeten we erkennen, dat deze uitslag ons boven verwachting sterk meevalt. Van T.S.C. hadden we meer verwacht, terwijl we niet durfden hopen, dat het groen-zwarte debuut zoo succesvol zou zijn. Het is voor Zeelandia een flinke ruggesteun en naar wat we na den eersten Zondag zoo vernemen over het spel van de diverse clubs, kunnen we wel aannemen, dat Zeelandia met wat inspanning wel mee zal kunnen.

Ook Vlissingen heeft ons verrast, door Breda in eigen huis te kloppen met 2-1. Het is altijd een moeilijke taak, den eersten wedstrijd van het seizoen, als er van de tegenstanders nog niets bekend is, uit te moeten spelen. Het is gemakkelijker, zich in eigen huis te oriënteren op de krachten der tegenstanders, dan in een vreemde omgeving te moeten experimenteren. Vlissingen is er, zij het op het nippertje, in geslaagd, de punten te veroveren.

Terneuzen deed het al niet veel minder, door de kampioenen van het vorig jaar er onder te houden en met 4-3 te winnen. Teeknend voor dezen strijd is wel de 3-0-voorsprong, welken Terneuzen met de rust had en welke tot een gelijken stand werd ingelopen, waarna de Terneuzenaren er nog een door de tegenpartij betwist puntje bijvoegden. Officieus verluidt het, dat er geprotesteerd zou zijn tegen het laatste doelpunt.

Middelburg ging bij Alliance op bezoek en het is haast vanzelfsprekend, dat de ex-eerste-klassem daar wonnen. Het is voor een ploeg als Middelburg thans verre van gemakkelijk. De tegenstanders stellen er een eer in, speciaal tegen een dergelijke ploeg een goed figuur te slaan. Met welke middelen dit geschiedt, daar ziet men jammer genoeg veelal niet op. Alliance vatte de zaak op een minder faire manier aan. Middelburg heeft daartegenover zijn betere spelkwaliteiten gesteld en het kalm aan op 3-0 gebracht. De scheidsrechter-verkeersagent-humorist demonstreerde meer, dan dat hij leiding gaf.

Dosko heeft op den Raaijberg R.B.C. ontvangen en bleef met 2-0 baas in eigen huis. De verdedigingen bleven hier aanvankelijk de baas, doch de R.B.C.-defensie moest tenslotte een paar maal zwichten.

In de derde klasse was Breskens weer overwinnaar en het lijkt er naar, of dit de eerste stap is naar een voortzetting van de overwinningen-reeks van het vorig seizoen. Terneuzen 2 werd het slachtoffer.

Vlissingen 2 was ook al niet mis en de mannen uit Sas van Gent werden niet ontzien. Oranje kreeg een flinke nederlaag te slikken. Zijn de Vlissingen-reserves op dreef of is Oranje zoo zwak?

De Zeeuwen zetten eveneens niet slecht in en sloegen Axel. Dit is weer een goede stap in de richting voor de Zeeuwen. Van Axel valt ons dit resultaat wel eenigszins tegen. Al moet direct worden opgemerkt, dat het geen schande is, om van De Zeeuwen te verliezen.

Middelburg 2 kwam met een oogenschijnlijk sterk elftal voor den dag en werd o.i. slachtoffer van het idee, aan Zeelandia 2 een ongevaarlijken tegenstander te hebben. De Zeelandianen hebben hiervan geprofiteerd en de Middelburg-reserves met 4-3 geslagen.

Goes heeft het resultaat bereikt, dat verwacht kon worden tegen R.C.S. en de overwinning thuis gehouden. De cijfers zijn niet groot, wat na de eindspurt, welke R.C.S. vorig jaar maakte, zeker wel te verklaren is.

Zierikzee en Hansweert hebben tenslotte de eer maar gedeeld en een doelpuntlozen strijd geleverd. Het is een uitslag, welke heel weinig zegt en zoowel in het voordeel der verdedigingen, als in het nadeel der aanvallers kan worden uitgelegd.

Voorspellingen voor den volgende Zondag, we zullen ze niet maken. Een groot deel zou niet bewaarheid worden waarschijnlijk. We kunnen slechts met belangstelling afwachten, of de overwinnaars hun reputatie handhaven of de verliezers revanche nemen voor de eerste nederlaag.

A.s. Zaterdag staat de Estafette rond Middelburg in het middelpunt van de belangstelling. Er wordt gestart aan de Koepoortbrug, terwijl het eindpunt op dezelfde plaats ligt. De Ons Zeeland-beker is de inzet van den strijd. Tweemaal achtereen was E.M.M. de overwinnende ploeg. Gelukt het deze maal weer, dan wordt de beker definitief eigendom. Het is te hopen, dat er een felle strijd om onzen beker zal worden gevoerd en we hopen, dat de sterkste overwinnaar moge worden. Het is E.M.M. van harte gegund, maar het zou toch ook wel aardig zijn, als de beker ook nog eens een jaartje naar een andere vereniging verhuisde.

Hierboven: Onze tweede klassers. Het elftal van Terneuzen, dat de competitie inzette met een overwinning (4-3) op de kampioenen van 't vorig jaar, de Baronie.

Een spannend moment uit dezen wedstrijd.

De keeper van Terneuzen onderbreekt een aanval.

Een dubieus doelpunt. De bal ligt juist op de lijn en werd als doelpunt geteld.

Hier Mijn Geld!

DOOR

WILL McMORROW

HET VERHAAL TOT NU TOE. Jarvis, de advocaat van Harry Morgan, heeft diens geld verspeculeerd; alleen een koopcontract, waarvoor twee weken later nog 32.000 dollar moet gestort worden, is overgebleven voor een moerasgebied aan zee aan de Fiddler-Punt in Oost-Pogham. Hij gaat zijn eigendom inspecteren; wegens het slechte weer moet hij overnachten in het huis van mevrouw Parks, die daar met haar dochter woont. Later komt ook Harper Blass, die niet verder kan met zijn auto. Hij heeft Harry's vader gekend en wil hem helpen, door het contract over te nemen. Harry stelt dit uit tot den volgende morgen, omdat hij het gezicht van Jarvis voor het raam meent te zien. Blass vertelt hem over Peter Kull, die met een verminkte hand zoogenaamd spookt in het huis. Het spook komt werkelijk, maar het lijkt Blass te zijn, die het contract wil stelen. Hij ontvlucht met Jarvis in een motorboot, die Harry in een kano achtervolgt.

De stemmen der twee mannen waren hoorbaar in een fellen redetwist, die hiermee eindigde, dat Blass den ander opzij stiet en zich zelf over het stuur boog. De boeg van de motorboot was recht naar de kano gericht.

„Hij verdrinkt!” protesteerde Jarvis. „Wees voorzichtig, Blass, dat...”

„Bemoei je er niet mee,” snauwde Blass. „Ik weet best wat ik doe. Als ik er aan denk, wat er op 't spel staat, zou ik met alle genoegen die heele familie verzuipen. Je zult wel anders praten, als je de...”

Harry probeerde met de kano opzij uit den weg te komen, maar te laat. Hij stond gereed, om een sprong te doen naar den boeg van de motorboot, toen de botsing kwam, en hij in een warwinkel van hout en zeil onder water lag te worstelen. Het ijskoude water scheen zijn hijgende borst in een verlamdenden greep te willen knellen.

Zijn hoofd kwam boven de oppervlakte uit, en hij schudde het water uit zijn oogen. De motorboot was een dertig meter verder, en richtte zich weer naar Oost-Pogham. De kapotte kano dreef dichtbij. Het hielp niets om zich aan de kano vast te houden. Er was aan de Fiddler-Punt geen boot, die hem te hulp kon komen, en aan de kustlijn bij Oost-Pogham was nog geen teeken van leven te zien.

Het kon wel uren duren, eer hij iemands aandacht kon trekken, en Harry wist maar al te goed, hoe lang een mensch het uit kon houden in dat ijzige water.

Hij wendde het hoofd naar Oost-Pogham, dat ongeveer een kwart mijl ver lag, en sloeg krachtig de armen uit. De wind, die van de kust af blies, joeg de golven tegen hem aan, en belemmerde zijn voortgang.

De kou van het water scheen door te dringen tot in zijn gebeente. Hij kreeg een gevoel, alsof zijn armen en beenen niet meer bij hem hoorden. Het waren levenloze werktuigen, met kwijnenden ijver gehoorzaamend aan een geest, die streefde naar zelfbehoud.

Zij gehoorzaamden traag, nog trager. De gevoelloosheid sloop naar zijn borst. Koppig vocht hij met de witbeschuijmden golven, die hem voor goed naar beneden wilden dringen.

Nabij de kust raakte zijn voet grond, glipte af, kreeg weer vat, en hij kroop voort naar de zandige kust, warm van de straling der zon. Het beschutte hoekje was heerlijk voor Harry, na die tien minuten in het ijskoude water.

Hij koesterde zich in den zonneschijn, haalde diep adem en vroeg zich af, hoe hij terug moest komen naar Fiddler-Punt om droge kleeren aan te trekken. Blass en Jarvis konden nu wel al een mijl of tien ver zijn.

Een verbaasde stem brak zijn gedachtengang af. Hij keek op en zag zijn spraakzamen vriend den garagehouder.

„Je schijnt een soort ijsbeer te zijn, vriend,” sprak hij bewonderend. „Daar kan ik niet tegen op. Als ik zulk een warm bloed had, ging ik 's nachts in 'n ijskast slapen. Wel een beetje fris om te zwemmen vanmorgen, hè?”

Harry grinnikte huiverend. „'t Water is heerlijk. Waarom spring je er ook niet eens in?”

„Als ik 't deed, trok ik tenminste wat kleeren uit. Hoe kom je op 't idee?”

„O, niet aan gedacht,” antwoordde Harry luchtig. „Dat doe ik dikwijls. Maar ik zal je toch dankbaar zijn, als je me een paar droge schoenen leent, en als ik me even bij je kachel mag drogen.”

„Natuurlijk. Ga maar mee. Je bent een rare kwant, maar je kunt je woordje tenminste doen. Hier rechtuit.”

Harry kwam met zuigende en soppende schoenen achter hem aan en kreeg een stoel voor een gloeiende kachel. De garagehouder, die zich had voorgesteld met den naam Simmers, haalde een pot zwarte koffie uit de achterkamer, waar hij een eenvoudige vrijgezellenhuishouding voerde.

„Weet je wat?” zei hij, een kop volschenkend voor zijn gast. „Ik zal je gratis terugrijden naar de Punt. 't Kost anders een dollar, maar ik wil er zelf eens een

kijkje nemen. Er wordt nogal over gepraat tegenwoordig — No. 4 gisteravond vooral.”

Harry keek snel op. „Wat werd er dan gepraat?”

Simmers knipoogde gewichtig, liep naar de deur en wenkte Harry.

„Zie je die bus? Die groote bedoel ik.”

In het rijtje auto's van minderen stand liet een lange, dure sedan hooghartig zijn nikkel glinsteren. Als de menschen te kennen zijn aan hun auto's, dan was dit de wagen van een film-acteur, een dranksmokkelaar of een winnaar van de sweepstake.

Een chauffeur in eenvoudige livrei, met oude varkensleeren handschoenen aan, om zijn handen vrij te houden van smetten, keek door de voorruit en knikte neerbuigend tegen Simmers, die daar erg vereerd mee scheen.

„Dat is de wagen,” fluisterde hij eerbiedig, „van Hiram Grout. Die meneer, die tegen me wuifde, is zijn chauffeur. Leuke kerel — we zijn beste maatjes samen. Ze zijn hier gisteravond om 'n uur of zes aangekomen.”

„Ja, jullie schijnen dikke vrienden te zijn, al was 't niet precies wuiven wat hij deed,” zei Harry. „Maar wat heeft die Hiram Grout met Fiddler-Punt te maken?”

„Heb je nooit van Hiram Grout gehoord?” vroeg Simmers, op zoo verbaasden toon, alsof Harry verklaard had, Christoffel Columbus of Napoleon Bonaparte niet te kennen.

Harry schudde het hoofd.

„Dan heb je zeker ook nooit van Oceaan-Paradijs gehoord, of van de Spaansche Kasteelen, of Fluisterzand-aan-Zee, of al die andere fijne villa-buurten in Florida,” ging Simmers voort, vastbesloten, de volle diepte van 's mans onwetendheid te peilen.

„Nooit van gehoord,” zei Harry gemoedelijk. „Of ten minste — misschien heb ik die namen wel eens in de krant gezien. Hoezoo?”

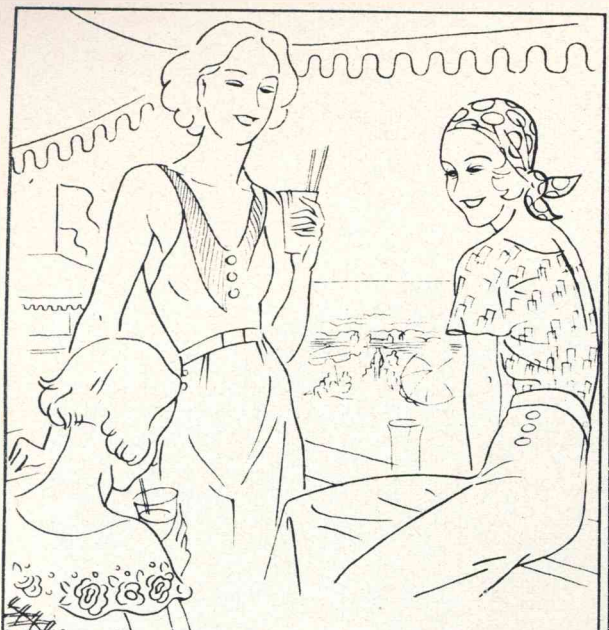
„Hoezoo? Man, Hiram Grout heeft al die namen op de kaart gezet — hij heeft al dien grond gekocht en bebouwd — 't is misschien de rijkste man van de Vereenigde Staten op 't oogenblik.”

„Jawel,” zei Harry, en hij trachtte de opwinding te verhelen, die hem verraden zou, en een einde maken aan den stroom van inlichtingen, „maar wat heeft hij met den grond hier in de buurt te maken? Hij wil hier toch zeker niet koopen?”

„Hééft hij al gedaan,” riep Simmers triomfantelijk uit. „Bijna twee-

Eerste hulp bij ongelukjes.

Teere zomerkleeding
wast U veilig,
vlug en voordeel
in

LUX

ALLEEN ECHT IN DE BEKENDE BLAUWE VERPAKKING

De motorraces te Vlissingen:
enkele deelnemers aan den start.

De winnaar der achterevoelingsraces over 15 ronden
te Vlissingen, de heer Faassen uit Borgoliet.

Moeder voldaan! Kinderen voldaan!

En of ze tevreden zijn.
Telkens bij 2 pak 1.2.3. zoo'n prachtige
legpuzzel; een heerlijk werkje voor een
regenachtige middag.
Er zijn 6 verschillende van die fijne kleurige
platen, allen even mooi.
Vraagt morgen eens aan Uw winkelier, hij
laat ze graag zien.

Waarom Moeder tevreden is?
Informeert dat maar bij een kennis, die
1.2.3. gebruikt. Zóo prachtig, zóo snel
en zóo veilig, hebt U nog nooit gewassen.
Voor de gezinswasch en voor het fijne
goed is 1.2.3. een uitkomst.
En billijk — 18 cent per groot pak.

HANDELSONDERNEMING ARSOL, APELDOORN

1.2.3. DOET DE WASCH!

1¹/₂ CENT PER DAG KOST U EEN ECHTE E. M. JAARSMA HAARD

Deze berekening klopt, indien U den langen levens-
duur van een E.M.J. haard in aanmerking neemt.
Niet de goedkope prijs mag bij het koopen van een
haard den doorslag geven! Sierlijk en zuinig met groot
warmtevermogen. De afbeelding toont U den E.M.J.
Patria haard met 125 M³ warmte-
vermogen compleet geplaatst te Rotterdam en omstreken voor **f 88.50**

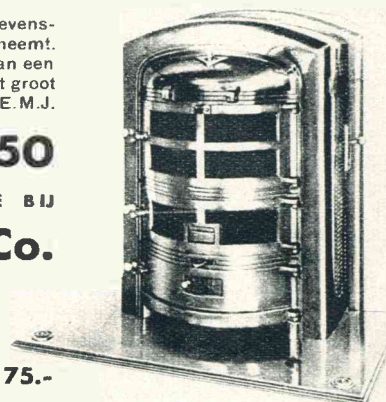
ZIET DE UITGEBREIDE COLLECTIE BIJ

J. VANDERTOORN & Co.

MATHENESSERWEG 77 en 79
TELEFOON 33628 EN 36628 - ROTTERDAM

OFFICIEEL AGENT

E. M. J. HAARDKACHEL! NIEUW! f 75.-

In de fjorden van Noorwegen, de door bergen ingesloten zee-armen, die kilometers ver het land binnendringen.

duizend hectare heeft hij gekocht — allen grond achter de Fiddler-Baai — en daar komt de grootste villa-stad van heel Long Island! Dat weet ik allemaal van mijn vriend daar — maar 't zal nu wel al geen geheim meer zijn, denk ik, nu zijn baas zelf hier rondrijdt om de zaken te beklinken. Hij is al een heele poos stilletjes land aan 't kopen."

"Hooft Fiddler-Punt ook aan hem?" vroeg Harry onnoozel.

Simmers knikte gewichtig. „Da's te zeggen — de chauffeur zei, dat hij vanmorgen naar Lane ging — de baas natuurlijk; dus dan zal hij dat óók wel in de wacht slepen. Ik zou tenminste niet weten, wat hij beginnen moest zonder de Punt en den waterkant, als hij daar een nieuw Oceaan-Paradijs van wil maken...."

"Dus hij is op 't oogenblik bij Lane, zeg je?"

"Precies. En ik ga hier niet weg. Als ze eenmaal aan 't baggeren zijn in die moerassen, dan zul je eens zien, hoe goed 't me gaat."

Harry zat de harde schoenen aan te trekken, die hij bij de kachel had laten drogen. Hij gunde zich geen tijd om de veters vast te maken, maar trok een vettige blauwe jas aan, die dicht bij hem hing.

"Ik moet dien Grout even spreken, Simmers," zei hij. „Waar kan ik hem vinden?"

"Bij Lane, in de bank op den hoek," zei Simmers verbaasd. „Wat moet jij met zoo'n branie...."

Harry schoof de opeengepakte wagens in en uit, en was al buiten, vóór Simmers van den schrik bekomen was.

Met een snellen blik door de straat ontdekte Harry, waar de eenige bank van het stadje stond. Het was een houten gebouw met half weggesleten gouden letters op een bord: Oysterman's Bank Oost-Pogham.

De eenige deur stond open, en Harry stooft naar binnen. Er zat een grijze bediende achter een hek van gaas, verder was er niemand. Midden in de schutting, die de vestibule scheidde van de achterhelft der bank, was een deur, met zwarte letters op het matglas: „Mr. Lane — Binnen zonder kloppen".

Harry greep den knop, maar bleef staan bij het gebiedend gebaar van den bediende. Met de eene hand wuifde hij Harry weg en met de andere wees hij naar de straatdeur.

"Ga naar buiten, jongmensch," snauwde hij. „De bank is nog niet open."

Harry aarzelde, of hij naar binnen zou gaan of niet. Achter het schot hoorde hij een scherpe, ruzieachtige stem.

"Zevenduizend per hectare is heusch niet te veel voor dien grond, meneer Grout, dat weet u heel goed. En u moet 't absoluut hebben. Ik zal 't

voor zesduizend dollar verkoopen, en geen cent minder, al bleef u in dien stoel zitten tot...."

Harry deed de deur open en stapte naar binnen.

VIII.

Achter een oud cylinder-bureau, en onder een ingelijst portret van Benjamin Franklin, den apostel der spaarzaamheid, zat een mager, druk, klein mannetje, met kleine blauwe oogjes en een witten sik. Tegenover hem, onder een ingelijst portret van George Washington, den apostel van energie en organisatie, zat een veel jonger man — een man met het voorhoofd van een dichter, den neus van een heerscher en den mond van een vechter.

Beiden keerden zich om, toen de stoornis kwam, en de kleine man trok de wenkbrauwen samen.

"Wat is er?" vroeg hij kribbig. „Wie heeft je doorgelaten? Ik ben in gesprek, zooals je ziet, jongmensch."

"Ik wou meneer Grout even spreken," zei Harry.

"Zeker weer last met den wagen," zei de groote man met een zucht, en gebiedend keek hij den jongen man in de vettige blauwe jas aan. „Zeg tegen mijn chauffeur, dat hij me nu niet meer lastig valt. Maak 't in orde en...."

"Nee, daar kwam ik niet voor, meneer Grout," zei Harry, en hij ging zitten op een stoel, met afgesleten leer bekleed.

"Wel wel," viel Lane uit, „u durft! Wat bl...., wie heeft u bij deze conferentie gevraagd? Als ik ooit zoo'n onbeschaamd.... Wacht!"

Hij strekte de hand uit naar een belknop op zijn bureau.

"Ik heb gehoord, dat u grond aan 't kopen bent, meneer Grout," ging Harry voort, zonder zich te storen aan den uitval van Lane. „Ik geloof, dat u speciaal 't oog hebt op Fiddler-Punt. Vóór ik er uit gegooid word, moet ik eerst even zeggen, dat meneer Lane absoluut niet over dien grond beschikken kan."

Lane's gezicht werd rood, en hij trok zijn hand terug van den belknop. „Waarom kan ik er niet over beschikken? Wie bent u?"

Harry keek hem recht in de oogen. Er kwam een dreigende scherpte om zijn kin.

"Dat zal ik u zeggen. Mijn naam is Morgan — Harry Morgan. Ik ben op 't oogenblik eigenaar van het contract, het verkoopcontract voor dien grond — dat u een poosje geleden gesloten hebt met een zekeren meneer Jarvis."

"Je hebt me niet verteld, dat die grond verkocht was, Lane," zei Grout scherp.

Lane keek beurtelings Grout en Harry aan.

„Dat contract maakt absoluut geen verschil,” zei hij. „Als hij de rest van de koopsom niet op tijd betalen kan, is de grond weer van mij en moet u toch bij mij terecht komen.”

Grout glimlachte en schudde het hoofd.

„'t Maakt wel degelijk verschil! Ik kan met dezen jongen man makkelijker onderhandelen dan met u. Hij zal meer in z'n schik zijn met 'n vijftigduizend dollar winst dan u. Ik kan 't contract altijd overnemen, vóór de termijn vervalt.”

„Weet u wel zeker, dat hij een contract heeft?” zei Lane sluw. „Ik ken hem niet eens. Iedereen kan hier wel binnen komen loopen, als een landlooper gekleed, en beweren, dat heel Long Island aan hem hoort. Heb je dat contract bij je, jongmensch?”

Harry slikte moeilijk.

„Nee,” erkende hij. „Dat heb ik niet. 't Is me vannacht ontstolen.”

„Ontstolen — wel wel!” zei Lane sarcastisch. „Ik dacht wel, dat er een haakje aan los was. Nu, jongmensch, ik weet niet, wat er aan je hoofd mankeert, maar wij hebben geen tijd om naar zulke praatjes te luisteren, die waarschijnlijk uit een whisky-flesch komen. Maak dat je wegkomt. . . .”

„Eventjes wachten, Lane.” Een gebaar van Grout's groote hand bracht hem tot zwijgen. „Ik wil eerst wel eens hooren, wat die meneer te zeggen heeft. U hebt wel een groot woord, maar ik moet eerlijk zeggen, dat uw heele manier van zaken doen me al niet zuiver leek.”

Harry vertelde uitvoerig, hoe hij het contract van Jarvis had overgenomen, hoe Blass op het toneel verschenen was, en wat er verder dien nacht was gebeurd. Toen hij het uiterlijk van Blass beschreef, trok Grout de wenkbrauwen op.

„Komt me bekend voor,” mompelde hij. „Van die scherpe zwarte oogen, en een snorretje, dat stijf staat van de cosmetiek?”

„Ja, precies.”

Grout glimlachte wrang. „Sprekend Zuinige Blair! Ik wist niet, dat hij me na was gegaan. In Florida wil geen fatsoenlijk mensch meer zaken met hem doen. Hij heeft een poosje gezeten voor een raar zaakje ergens in 't Westen. Hij zal er de lucht van gekregen hebben, dat ik hier wou werken, en nu probeert hij er tusschen te komen, om er wat winst uit te slaan. Is hij hier geweest, Lane?”

„Ja,” erkende Lane. „Maar ik heb hem naar Jarvis verwezen, want die had het contract.”

„Ik had het!” riep Harry uit. „Maar hij heeft het gestolen. Ik krijg het wel terug!”

„Dat staat nog te bezien,” zei Grout. „U kunt niets bewijzen. Maar ik wil met Jarvis niets te maken hebben. Ik koop me geen proces. Dus als hij 't contract vernietigt en verdwijnt, zal ik den noodigen tijd af moeten wachten, en dan heb ik weer met Lane te doen.”

„En dan betaal je zeventuizend per hectare!” snauwde Lane. „Nu, jongmensch, had je me nog iets te vertellen?”

Harry stond op. Hij liep naar het bureau, en legde zijn zware vuist op het vloeiblad.

„Eén ding nog maar, Lane,” zei hij op strakken toon. „Ik kan 't niet bewijzen, maar ik geloof, dat je met Jarvis onder één hoedje speelt. Jullie hebben waarschijnlijk afgesproken, de twee exemplaren van het contract te verscheuren, om jou den grond aan meneer Grout te laten verkoopen. Ik zit op 't oogenblik vast, maar ik beloof je, dat er hier in 't kantoor geen spaan heel blijft, als je 't zoover brengt; al zou ik er honderd jaar voor moeten zitten.”

Lane's gezicht verbleekte snel. „Hoort u dat, meneer Grout? Hij dreigt. Daar kan ik hem nu al voor in de gevangenis laten stoppen.”

Vlug schoof hij zijn stoel achteruit bij Harry's dreigende beweging. Hij had zich de moeite kunnen sparen. Harry had zich omgekeerd en was al bij de deur. Grout volgde hem.

„Ik geloof, dat je in je recht staat, Morgan,” zei hij in de vestibule, „maar ik kan geen proces wegens smaad riskeeren, door het te zeggen. Lane en Jarvis hebben natuurlijk afgesproken om 't contract te verdonkeremanen, en mij te plukken. 't Is jammer, maar je hebt geen kans meer. Ik had je graag vijftig-zestigduizend dollar winst op dat lapje gegeven — nu zal 't me wel een paar keer zooveel kosten.”

Door de open deur, die het zonlicht van een mooien Aprildag aflijsste, kwam een meisje naar binnen gesneld. Haar suède schoenen en zijden kousen waren bekoekt met modder. Het bruine haar, door den wind geteisterd, kwam warrig onder het grijze hoedje uit. Harry sprong toe, om haar op te vangen, toen zij struikelde over den drempel.

„O,” hijgde ze, bijna snikkend, „ik heb bijna den heelen weg gerend. Ik heb de bochten afgesneden, dwars over 't land. Ik was bang. . . .”

De rest werd verstikt in een vochtig, maar krachtig paar armen.

„Jij. . . . hebt je ongerust gemaakt over mij! May, lieveling — kleine dappere. . . .”

Zij keek hem glimlachend aan door haar overwaasde oogen. „Haal 't eens uit mijn mantelzak, Harry. Ik heb 't op den vloer gevonden — hij had 't in zijn vlucht verloren!”

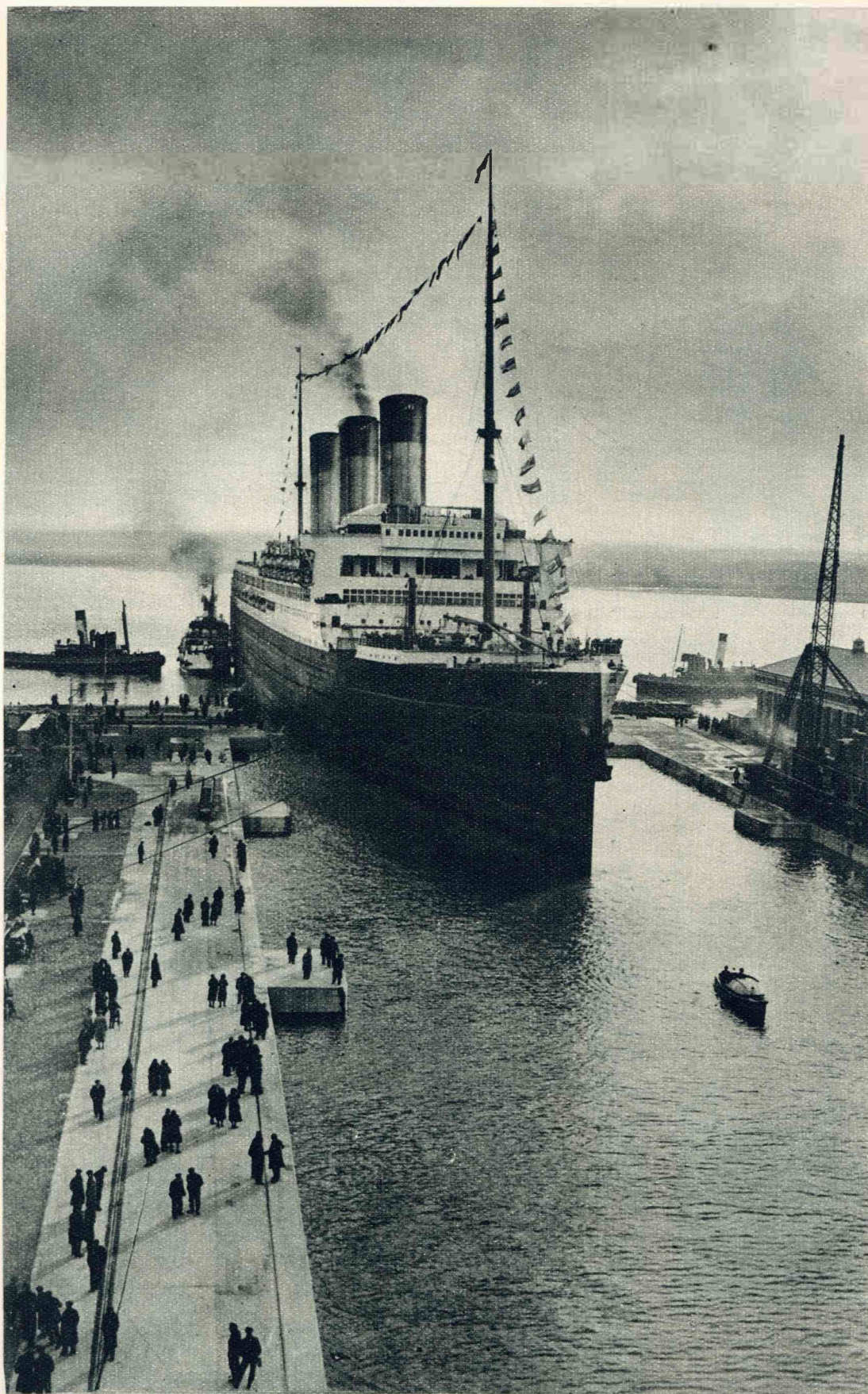
Het was een langwerpige stuk papier met den titel „Koopcontract”, een beetje nat en beslikt, maar toch een fortuin voor Harry Morgan. Met de hand, die hij vrij had, hield hij het Grout voor.

„Alstublieft. Zei u niet zestigduizend dollar? Hier mijn geld!”

„Met alle plezier, Morgan.” De strakke mond van Grout verbreedde zich tot een goedkeurenden lach. Voor 't eerst in langen tijd kwam er wat zachtheid in zijn felle oogen. „Ofschoon ik vind, dat je al rijk genoeg betaald bent!”

„Dat ben ik ook,” zei Harry, en nu had hij de andere hand ook niet meer vrij.

EINDE.

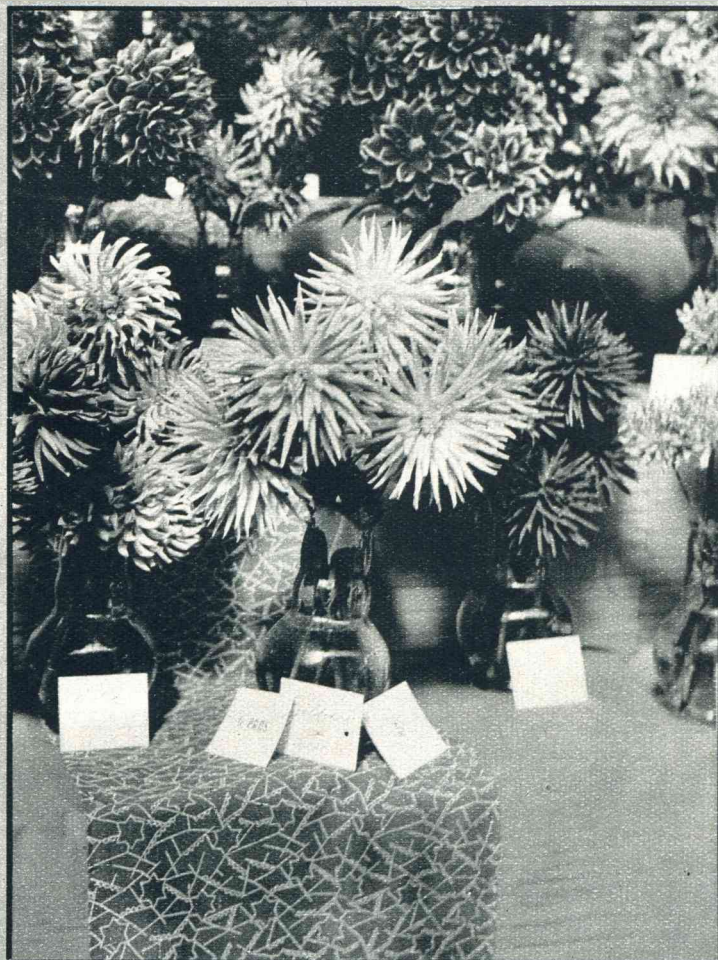

De reus gaat rusten. (De Majestic in het dok van Southampton.)

Reeds tint het eerste groen naar bruin,
op 't veld, in 't bosch, langs weg en duin,
(Ovezande)

ZEEUWSCHE FILM

Reeds werd gehooid, gedorscht, gemaaid:
Het herfstwerk komt weer aangewaaid.
(Nieuwland)

De asters en de dahlia's
zijn op de tentoonstelling de baas.

(Kapelle)

Maar 's morgens vroeg hangt er al mist,
De winter zint slechts op een list

(Borsselen)

Nog zitten allen op 't terras,
Maar blaren dwarr'len neer op 't gras.

(Middelburg)

